

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Papigráf

IV. évfolyam 4. szám 1994. december 22.

EMLÉKEZTETŐ

az IT 1994. november 29-i üléséről

Részst vettek:

diák	szülő	
Mocsári Roland	-	Korcs
-	-	Hadosztály
Fegyő Rita	Danis Gáborné	Igric
-	Tóth Andrásné	KáBé
Fehér Tamás	Mogyorósi Katalin	SzaDi
-	Tóth Gusztáv	KN
-	Gyönyör Éva	KáOsz
-	Rajna Katalin	W
Nagy Ákos	-	JP
Váradi Péter	-	FH
-	-	MP
Bénó Melinda		V. évf.

A MÉSZ képviselőjében megjelent Szternák Tamás, Budai Balázs, Szikszai Bertalan. A tanárokat Krausz Katalin, Puskás Aurél és Somogyi Ágota képviselte.

Az eredeti napirendi pontokon túl Nagy Ákos javasolta még a pótvizsgák rendszerének felülvizsgálatát; Tóth Gusztáv pedig azt a napirendi pontot kérte felvenni a listára, hogy merre tart a Politechnikum.

Az előzetes napirendi pontok közül a dohányzás ügyét a következő IT-re halasztottuk, s kértük a Huhogást, foglaljon állást a kérdésben.

A második napirendi pont a MÉSZ bemutatkozása volt. A fakultáció és a kisérlettségi ügyében kívánnak majd javaslatokat tenni. A terv az, hogy a többi évfolyam is hozzon létre érdekképviseleti testületet.

Az IT-ben való helyettesítés eseténként úgy oldható meg, hogy a szavazati jog átruházható.

A Politechnikum jövőjére vonatkozólag az az elképzelésünk, hogy az ötödév a szakképzés időszaka; a fakultációs lehetőségeket a harmadik és negyedik évfolyamon kibővíjük; az érettségi pedig - az eddigieknek megfelelően - gimnáziumi végzettséget igazol.

A pótvizsgaidőszak tapasztalatai alapján az IT kéri a Koordinációs Bizottmányt, hogy tartsa be azt az IT-határozatot, mely korlátozza az egy napon teljesíthető vizsgák számát és befejezésének időpontját.

Végül az IT tovább tárgyalta az SZMSZ-t: a Koordinációs Bizottmány szerepét sikerült körüljárjunk. (Ez fél oldal az SZMSZ tervezetéből.)

A következő IT ülés időpontja: 1994. dec. 13.

Napirenden:

- a dohányzás;
- a MÉSZ alaposabb bemutatkozása;
- a diákönkormányzatok az iskolában;
- az SZMSZ (folytatás)

Budapest, 1994. dec. 2.

Krausz Katalin
az IT titkára

EMLÉKEZTETŐ

az IT 1994. december 14-i üléséről

Rész vettek:

diák

Mocsári Roland

Tóta Júlia

Fegyő Rita

-

Fehér Tamás

-

Fuchs Péter

Nagy Ákos

Váradi Péter

-

Szternák Tamás MÉSZ

Tanárok: Krausz Katalin, Hann Péter és Somogyi Ágota, meghívottként
Molnár Lajos

szülő

-

Danis Gáborné

Tóth Andrásné

Mogyorósi Katalin

Tóth Gusztáv

Gyönyör Éva

-

Solymosi Attila

-

-

Korcs

Hadosztály

Igric

KáBé

SzaDi

KN

KáOsz

W

JP

FH

MP

Napirendi pontok:

- SZMSZ (talán végre kivégezzük)
- a MÉSZ bemutatkozik (most már elméletben is!)
- a dohányzás az iskolában (előterjesztő a MÉSZ)
- a diákönkormányzat az iskolában (előterjesztő Váradi P.)
- a pótvizsgarendszerről
- a gyakorlati jegyekről

Az első napirendi pont az SZMSZ javaslatvitájának folytatása volt. A vita lassan halad, most a 12. oldal II.3.5-től a 13. oldal II.3.8.1.-ig jutottunk. A módosítások szövegét majd a munka befejezése után, a végleges változatban közöljük.

"A MÉSZ bemutatkozik" - írtam 2. napirendi pontként. Igen, és nem is akármivel állt elő: a dohányzás ügyével! Fehér Tamás, a MÉSZ egyik képviselője (egy WC-vizit után) elmondta a szervezet javaslatait, amit "kissé" hosszadalmas vita után az IT megszavazott. Ennek alapján 1994. december 14-től január 10-ig ideiglenesen az alábbi feltételekkel dohányozhatnak a diákok: kizárólag szünetben és kizárólag a kijelölt helyen. A kijelölt hely az udvari kijárat és a ketrec közötti "sétány". Erről a döntésről a szülőket írásban tájékoztatjuk. A szülői engedély kérdése még nyitott. A kísérleti időszak tapasztalatai alapján a január 10-i IT ülésen részletesen szabályozzuk, hogy akik a feltételeket nem tartják be, milyen szankciókban részesülnek.

Váradi Péter röviden tájékoztatta a IT-t az iskolában alakuló diákönkormányzatokról, amelyekről részletes beszámolót következő számunkban közlünk. A pótvizsgarendszer és a gyakorlati jegyek megvitatását az IT január 10-re halasztotta.

Az IT következő ülése: 1994. január 10. Napirendi pontok:

- SZMSZ befejezése
- a pótvizsgarendszer megtárgyalása
- a gyakorlati jegyek megvitatása.

Pest, 1994. december 16.

Fegyő Rita

DOHÁNYZÁS **ELLEN** PROPAGANDA**Ne dohányozz,
inkább zabálj!**

Ne dohányozz, inkább
zabálj,
Ez lesz holnaptól a szabály.
Cigi helyett sokat étkezz,
hasnak s ne tüdőnek
vétkézz.

Szokjál le a cigifüstről,
ne költsd Marlboróra pénzed,
A házakon kémény füstöl,
magad helyett őket nézzed.

Mikor már megöl a gyötör
mikor már csak cigi segít,
ne légy te is trágya, ökör,
érezd azt, hogy éhség hevít.

Mr. Ci

Sikoly a WC-ben

Iskola, tanítási óra utáni szünet. Az átlagos zsidongást és a zene hangját metsző sikoly töri meg. A folyosón mindenki az éles hang forrása felé fordul. Sehol senki és semmi, csak egy WC-ajtó árválkodik a saroknál.

Mindenki újból a saját dolgával törődik, amikor ismét egy sikolyba fulladó "Ne!" szócskát lehet hallani. A tanulók egyre izgatottabbak. Két gyerek lefut Csoncsihoz, hogy végre legyen köztük egy olyasvalaki, aki erős, nagydarab, és úrrá tud lenni a helyzeten. Senki nem veszi a bátorságot, hogy bekukkantson a női mosdóba, és megszemlélje, mi folyik odabenn. Egyesek szerint azért nem akad vállalkozó, mert ronda dolgok folynak ott, míg mások véleménye szerint a vécés néni brutális szelleme öl meg éppen valakit.

Végre megérkezik a mi emberünk. Mindenki odafut hozzá, és százféléképpen eseteli, hogy milyen hangot hallott, mire egy "Úristen, nem lehet!" tartalmú mondat hallatszik. Csoncsi, mint aki ura a helyzetnek, beront a mellékhelyiségbe. Ott egy lányt lát, aki örjögve ütlegeli a falat és egy fiút, aki a Nemzeti Sport focirovatát olvassa. Kérdőre vonja a két egyént, mire a fiú megmenti a helyzetet, és elmeséli, hogy a Barcelona kikapott a Juventustól, és ez váltott ki furcsa hatást az osztálytársnőjéből. Csoncsi nevetve elnézést kér, és kidübörög az ajtón. Közli a jónéppel, hogy szó sincs brutális gyilkosságról, mire mindenki ezt feleli: Én nem is gondoltam ilyesmire, nem féltém. Te jó ég, tényleg kikapott a Barcelona?! Neccc!

Keresztesi Zsuzsi - Hadosztály

CSAK FÜSTÖLGŐK MAGAMBAN

Az A/14-es teremben a számítógépek többsége lemezzel bootolna, ha ezeket a lemezeket valakik nem hordanák rendszeresen haza. Év elején minden gépnél volt lemez, majd lassan ez a szám 2-3-ra apadt. Nem tudom, hogy ezek a lemezek mi egyébbe használhatók, hiszen egyrészt tele vannak hibás szektorokkal, másrészt a véletlen felülírások elkerülése érdekében "megcsonkítottuk" őket: kiszedtük belőlük az írásvédelem kapcsolót. Használhatóvá tételükhöz csirizzel, rágógumival vagy valamilyen egyéb, erre a célra rendkívül alkalmas anyaggal el kell tömni a nehaj kapcsoló helyét, és az így előállított, kellőképpen megbízhatatlan, rossz DD-s lemez használati értéke akár a 20 jó magyar forintot is elérheti. Az infósok és az órán vagy délután dolgozni kívánók számára természetesen "értékesebb" a lemez, hiszen állandó pótlása Jimmy nem kevés idejét emésztí fel, a szüneti munkát és/vagy a játékot pedig lehetetlenné teszi az elhúzódó bejelentkezés.

Mindenesetre Jimmy új lemezeket készített, de sajátos gyűjtőszennvedéllyel megáldott társunk a bőségétől vérszemet kaphatott, mert most már egy hónap sem kellett ahhoz, hogy ismét csak két lemez legyen az egész teremben. Az itt leírtak - gondolom - mindenki számára érthetőek, akik valaha is foglalkoztak számítógéppel, ez pedig a diákság kb. 99%-ára áll, így őket kérem arra, hogy saját érdekükben is ügyeljenek a géptermekek állapotára. Nem tudjuk, és nem is akarjuk a Poli szándékosan tönkretett felszerelési tárgyait (számítógépek, padok, mosdók, napközi berendezése, stb.) minden héten pótolni. Nem hiszem, hogy "eiki" lenne rászólni valakire, hogy bocsi, de szükségem lenne a boot lemezre, kérek, ne vidd magaddal! Az informatika munkacsoport komoly készlettel rendelkezik a fent vázolt lemezekből, amelyből szívesen biztosít néhányat az iskolapolgárok fennmaradó 1%-a számára, ha így a géptermekekben levők megőrizhetők.

Persze újra az a kérdés jön elő, hogy miért kell néhány erősen korlátozott társunk miatt 100-150, a géptermet használni akaró, normális embernek "szívnia"? És újra csak az a válasz, hogy azért, mert lehet, hogy mi sem vagyunk normálisak, ha csak nézzük, hogy ez az 5-10 ember(?) "szívát" minket, megengedjük, hogy ilyenek legyenek.

(Kevés) szeretettel és (igen kevés) megértéssel:

Kocsis Péter

KÉRDŐÍVEK, TANULSÁGOK FÜSTÖLGÉSEK

Elvégeztük a 40% feletti bukást jelentő vizsgaeredmények értékelését. Feldolgoztuk a diákok által tiszteletreméltó odafigyeléssel kitöltött kérdőíveket. (A titkárságon az összegzések rendelkezésre állnak.)

- Ugy tapasztalom, jelentős segítséget nyújt a szaktanárok számára sok olyan gondolat, amely a sikertelenségek okáról szól, és a sok ötlet, amely a további munkához ajánl módszereket.

- A munkacsoportok szintjén is megfogalmazódtak tennivalóink.

- A Szakmai Bizottság vitája megmutatta, mennyire aktuális az a programfejlesztő munka, amely az eredményességet, a tanulási kedv ösztönzését célozza. Nagy szükségét látjuk annak, hogy a gyerekek választási lehetősége növekedjen, hogy sikeresebbek legyenek a mindennapos tanulmányi munkában is.

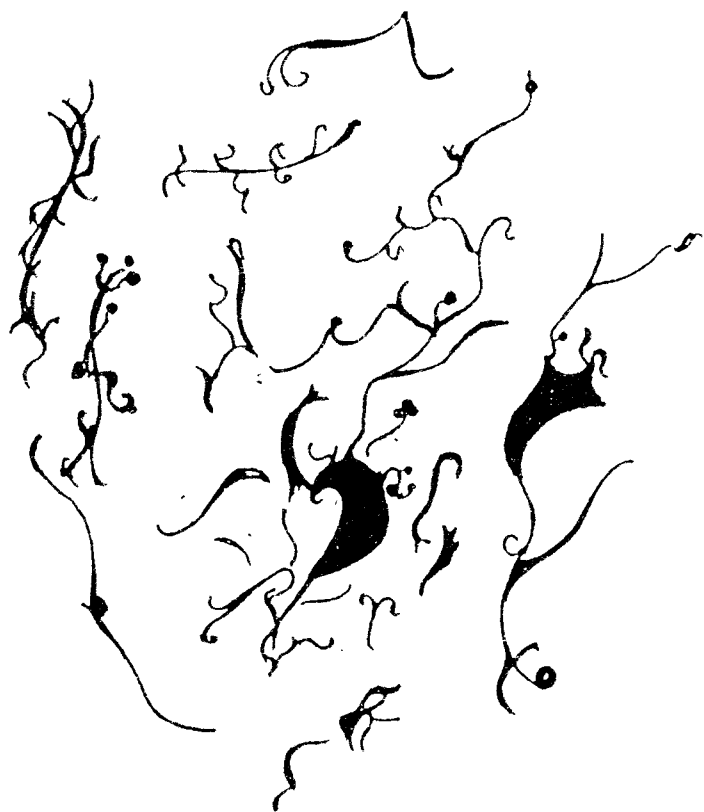
Meg kell erősítenünk a pedagógus(közösség) és a diák(ság) között a szerződésen alapuló viszonyt, amire az iskola egész működése épül, amiről sokunk elfeledkezik, néhányan orcátlanul figyelmen kívül hagynak, mások sohasem értettek meg.

Még néhány hatvanperc, és vége ennek az évnek.

Új év, új fogadások!

Puskás Aurél

Csikvölgyi Barbi:
Japán úrika (arckép)

Karnitscher Tünde:
Japán hölgyike (arckép)

POLIGRÁF

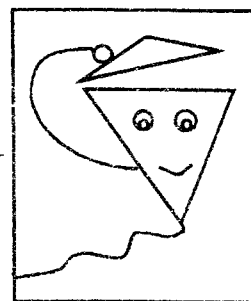
A toplista kimaradt az előző Poligráf-számból, pedig az első negyedévi statisztikát igen pozitívan árnyalta volna. Ismerkedjünk meg most az eredményesen dolgozókkal!

TOPLISTA

1.	Szikszai Bertalan	KáBé	5.00
	Hutás Eszter	iGRic	5.00
2.	Dániel Krisztina	KáBé	4.86
	Herczog Anita	KáOsz	4.86
	Kozári István	KáOsz	4.86
3.	Herceg András	KáBé	4.71
	Bacsó Barbara	SzaDi	4.71
	Danis Renáta	iGRic	4.71
	Wilheim Dániel	SzaDi	4.71
	Lámer Balázs	MP	4.71
4.	Gergely Kata	MP	4.67
5.	Balogh Imre	iGRic	4.57
6.	Rajkó Anna	HO	4.50
7.	Gili Eszter	KáBé	4.43
	Genáhl Krisztina	SzaDi	4.43
	Szeszler Dávid	KáOsz	4.43
	Fülesi Dalma	JP	4.43
8.	Szenkovits gnes	HO	4.38
	Békési Zoltán	HO	4.38
	Cser Szabolcs	HO	4.38
9.	Debreceni Klára	KáOsz	4.29
	Pekarik Éva	KáOsz	4.29
	Babodi Szilvia	iGRic	4.29
	Fischl kos	KáBé	4.29
	Gyurcsó Renáta	SzaDi	4.29
	Spollár László	SzaDi	4.29
10.	Mán Várhegyi Réka	HO	4.25

Ha már az eredményeknél tartunk, derüljön ki az is, hogy állnak az osztályok a pontversenyben az első negyed végén:

		HO	KorCs	iGRic	KáBé	SzaDi	KáOsz	KN	W	FH	JP	MP
Művészet	1	1.5					0.5	1				
Nyelv	1	1	1.5							0.5		
Társadalom	1	1.5		1	0.5							
Matematika	1	1.5				0.5						1
Természet	1							0.5			1	1.5
Kommunikáció	1	1		1.5		0.5						
Informatika	1	1	1.5		0.5							
Közg. elmélet	1						1.5	1		0.5		
Közg. gyakorlat	1						1.5	0.5	1			
Bonusz	1			2	3	2	2					1
Összesen:		7.5	3.0	4.5	4.0	3.0	5.5	3.0	1.0	1.0	1.0	3.5

Hol tart A YOUNG ENTERPRISE?

Karácsony közeledtével felgyorsultak az események. Túl vagyunk két vásáron, Politechnikumin és az AKG-belin; lapzártakor éppen folynak a lázas előkészületek az idei harmadik, csepeli vásárra. A Polis vállalatok ismét fantasztikusak. Termékeik annyira profik, hogy némelyiken észre sem venni, hogy az saját kivitelezésű áru. Úgy kereskednek, mint az igaziak, olyan reklámfogásaik vannak, hogy azt valódi vállalkozók is tanulmányozhatnák.

A Politechnikum vásárán a legjobb termék díját a Tioradento kapta szép bőr ékszereiért. A legjobb kiállító a Kiméra lett elképesztő árubőségéért, a legjobb kereskedő a Cheops lett nagyszerű reklámjáért és elegáns üzleti stílusáért. A vásár legjobb vállalata a minden területen egyértelműen kiemelkedő Lété-Rt lett, gyönyörű, kizárólag saját kivitelezésű koszorúikkal, ajándéktárgyaikkal, Dini-féle ketyeréjükkel. De nem kell szégyelnie magát a többieknek sem. Az Európa is szépen kereskedett, munkájuk gyümölcsét azóta reggelente élvezhetjük. A Redián tagjai méltán elnyerhették volna a vásár legjobb angyaljá díját. A Banco is kereskedésben jeleskedett, nagyon helyes kerámiákat árult. Az Önökért kereskedésben alig maradt le az első helyről.

Az AKG vásárán hat Polis csapat jelent meg, kissé háttérbe szorítva az AKG vállalatait, akik a hatból csak négyen állítottak ki az adventi vásáron. A mieink közül a TFT és a Létért közösen nyerte el a legjobb vendégnek járó pénzjutalmat, a Kiméra, a Cheops és az Önökért különdíjat kapott.

Nem bírom magamba folytatni rövidke magánvéleményemet: bár a Polis vállalatok láthatóan tarolnak, tökéletesen megtanulták az üzletcsinálás minden fortélyát, valami mégis hiányzik. Talán az átütő *ÖTLET*, a *Nagy Durranás*. Nem láttam - vagy jól eldugtátok - azt a *Terméket*, ami igazán versenyképes lehet a nemzetközi Young Enterprise versenyben. Ebben két AKG-s csapat - a szövő Pók és a virág - és cserépgyártó Miért - mintha jobb lenne.

De előttünk még a tavasz, a tavaszi vásár és a mindent eldöntő politechnikumi majd országos vállalati verseny. NYERJETEK!

A következő oldalakon olvasható - Manuaba Wiwi és Nagy Ákos által jegyzett - írások eredetileg a Borsóban jelentek volna meg, de a "rivális" lap legújabb számának "késedelmes megjelenése" miatt a két szerző végül a Poligráfot kérte fel gondolataik és idézeteik közlésére. (A konkurencia egyébként kitett magáért: világnyelvre fordítva, illetve áthangolva tette közzé az alábbi közérdeklődésre és válaszra számot tartó cikkeket.)

Utólagos előszó:

BORSÓ SZÓLO

Sokan - nem alaptalanul - azt hiszik, hogy még mindig én főszerkesztem a Borsót. Rutinos olvasók tudhatják, tavaly az én hibámból csak egy szóló szám jelent meg. Gyenge szereplésem miatt felmentettem magam a Borsó főszerkesztése alóli, és átadtam a stafétát régi barátomnak, Nagyinak.

Bár NEM ÉNSZERKESZTEMA BORSÓT.

mezitlábás újságíróként tevőlegesen segítem azt. Így fordulhatott elő, hogy majd két hónapja másodmagammal leadtunk egy igen aktuális írást. Aztán csak vártam és vártam és noszogattam. Majd meguntam ezt az állapotot, és "ultimátumot" intéztem a főszerkesztő úrhoz: vagy megjelenik a Borsó a jövő héten, vagy sajnálattal a kormányparti sajtóban fogom szidni a kormányt.

Aztán romjaimból fönix madárként támadt föl a Borsó. Őszinte örömömben ürmként vegyült, hogy más hangnemben jelent meg az írásom. Először azt hittem, hogy az HBO mintájára az előfizetőknek dekóder, akarom mondani rejtjelkulcs jár, de aztán a szerkesztői megjegyzésekből mindent kiderült. A szerkesztőnek.

Többen jöttek hozzám, hogy most miért ilyen a Borsó, és hogy ezt én miért csináltam. Erre most mit mondjak?

Nem mondok semmit. Csak harag lenne a vége, azt meg nem akarom.

Akit még ezek után is érdekel az a két írás, ami a Borsóban csak "cenzúrázva jelenhetett meg", az vegye figyelembe, hogy némileg aktualitását veszítette.

Nagy Ákos - JP

Motto: Háromféle döntés van a Politechnikumban: szakmai, pedagógiai és lényegtelen.

Vajon miért is olyan elkeseredettek a negyedikesek?

Szóval miért is olyan elkeseredettek a negyedikesek? Ezt a cikket elsősorban a tanároknak írom, mivelhogy szerintem ezzel csak ők nincsenek tisztában. Valamint ajánlom figyelmébe minden elsősnek is, mert ők még nem tudhatják, hogyan is folynak itt a dolgok.

Ez csak egy gyűjtemény azokból az iratokból, amiket eddig a Politechnikum kiadott. Ezek az idézetek a legelső évfolyamnak készült "A Közgazdasági Politechnikum programja" című tájékoztatóban, meg a Poligráfokban szerepelnek.

Akkor kezdjük az elején.

"A Közgazdasági Politechnikum szerveződési és működési alapelve a racionális liberalizmus. Racionális, amennyiben természetesnek tartjuk, hogy valamennyi, a működésben érdekeit egyén és csoport saját érdek- és értékrendszerének optimális megvalósítására törekszik; és liberális, amennyiben az iskolai élet megszervezésének középpontjában az egyének és kisközösségek szándékai állnak."

Mint azt később látni fogjuk, a kisközösség fogalma kimerül a tantestület, fedőnéven a HUHOGÁS nevezetű intézményben. Ez csak egy bevezető idézet volt, amolyan kedvcsináló. Mármint nekem. Akkor folytatom az iskola legfontosabb alapelveivel.

"... A tanórák kapcsán meg kell azt is említeni, hiszen iskolánk munkarendjéhez tartozik, hogy tanítási időben a diákoknak az iskola épületében kell tartózkodniuk, de az órák látogatása nem kötelező."

Ezek után nézzünk meg egy pár dolgot.

"...a tantestület arra az álláspontra helyezkedett, hogy 1993. szeptember 6-tól a következő újításokat vezeti be:

1. Az első nyelvvizsgáig az idegen nyelvi órák látogatása kötelező - annak minden konzekvenciájával együtt. Szintén kötelező részt venni a közgazdasági gyakorlat 3. évfolyamos 1. negyedévi, valamint a Tanulóiroda valamennyi óráján, hiszen ezek a kurzusok másképp működésképtelenek."

Jó, hogy a nyelvóra kérdésében meg sem hallgatták a diákságot. Szép nyugiban eldöntötték a fejünk felett. De részletezzük egy picit tovább.

"1. A negyedévi osztályzat két részből tevődik össze:

- az órai munka értékeléséből, mellyel 40%,

- és a vizsga eredményéből, mellyel 60% szerezhető meg.

2. Az órai munka 40%-os részeredménye a következőkből áll:

- negyedévenként legalább 3 témazáró dolgozatot írunk;
- rendszeres szódolgozatok ellenőrzik a felkészülést;
- a házi feladatok minőségi megírása;
- az órai aktivitás, az órai szereplések minősítése."

A Közgazdasági Politechnikum programjában viszont ez szerepelt:

"...hiszen célszerűnek tartjuk a hagyományos házi feladatok szerepének csökkentését..."

A tanulóirodáról és a gyakorlatról, ezenkívül a profitjátékról már az iskola indulásánál lehetett volna tudni, hogy kötelezővé kell tenni. Hangsúlyozom, hogy VOLNA, mert akkor gondolom, benne lett VOLNA a programban. Csak az úgy biztos nem lett VOLNA annyira szimpatikus.

Testkultúra. Ez az abszolút csődje az iskolának. Ez az a tárgy, aminél magasról szarták le a diákok véleményét. Na lássuk.

"A pedagógusközösség döntése alapján 1992. március 18., szerdától a testkultúra órákról az alábbiak szerint lehet hiányozni:

1. Igazolás nélkül negyedévenként a tanórák 10%-áról maradhatnak kint a tanulók. A fel nem használt hiányzási alkalmak nem vihetők át a következő negyedévre.
2. A 10%-on felül a lányok havonta egyszer, illetve az úszás időszakában kétszer, egymást követő úszás órákról hiányozhatnak. Erről a szülőnek kell igazolást írnia.
3. A fenti két pontban leírtakon kívül csak szülő és orvos együttes igazolásával lehet felmentést kapni a testkultúra órákról."

Ugye nem gondolja senki azt, hogy minket egyáltalán megkérdeztek? Persze, hogy nem, hiszen ez szakmai döntés, és csak azért kellett bevezetni, mert MI folyamatosan lógtunk óráról, és így nem lehet tanítani.

A következő évben történt: "...a szülő kérelmére a testnevelő felmentést ADHAT az órai munka alól, tehát a diáknak a felmentési kérelem birtokában is magával kell hoznia a felszerelését!"

Köszönjük szépen. Ehhez hozzá tartozik, hogy mint az később kiderült, a testkultúra tanároknak orvosi diplomájuk is van. Ezt is oktatják a TF-en?! Nem is tudtam.

Az alábbi levelet a testkultúra tantárgyfelelősök írták a munkacsoportnak. Hozzá kell tennem, hogy az akkori kilenc osztály tantárgyfelelőseiből nyolc osztályé aláírta.

"Tisztelt Huhogás!

Mint bizonyára tudják, a Testkultúra Tanszék idén új rendszert vezetett be: 3 kötelező órát követ 1 szabad óra. Ezt a döntést önkényesen, a diákság megkerülé-

sével, tisztán szakmai kérdésnek nyilvánítva hozták meg, szerintünk ez a hozzáállás egy liberális iskolában elfogadhatatlan. Ezúton kérjük a döntés felülvizsgálatát, lehetőleg a tavalyi gyakorlat (1 kötelező óra, 1 szabad óra) visszaállítását.

Köszönettel:

Testkultúra tantárgyfelelősök"

Erre a munkacsoport válasza:

"Tisztelt Testkultúra tantárgyfelelősök!

A tantervi célok és követelmények, illetve az ezekre épülő tananyag, valamint végsősoron a tanórák tartalmát meghatározó szervezeti keretek kidolgozása, szakmai felelőssége alapján valóban a tanári testület általános kérdésekben a Huhogás szakmai munkabizottsága, szűken tantárgyi jellegű kérdésekben a tantárgyi munkacsoport - feladata, kompetenciája."

Erre csak egy másik idézetet tudok felhozni a tantárgyfelelősi rendszerből. Íme:

"1. A tantárgyfelelősi rendszer céljai

1. A diákok bevonása, részvétele egy-egy tantárgyblokk szakmai, pedagógiai kérdéseinek megvitatásában."

Mint azt a mellékelt ábra mutatja?! Akkor folytatom a levelet.

"A testkultúra tantárgy kötelező és szabad óráinak aránya egyértelműen meghatározza a tanítás tartalmát, lehetővé vagy lehetetlenné teszi a tantervi anyag elvégzését."

Namármost, ha az iskolát a legelején úgy tervezték, hogy a testkultúra tananyagot szabad óralátogatás mellett (1 kötelező, 1 szabad óra arányában) meg lehet csinálni, akkor nem hiszem, hogy megoldhatatlan lett volna ugyanilyen arányban, de kötelező óralátogatással megvalósítani. De most már elérték azt, hogy nincs szabad óra, mert "MI" választjuk ki, hogy mit csináljunk. Azért ez nem olyan egyszerű, mert nem csak választani kell, hanem mindenféle megkötések mellett kell választani. Pl.: Kell egy labdajáték, kell egy mindenki által utált joga vagy önvédelem, stb. A testkultúrában a diákoknak eddig egy engedélyt adtak, ami biztosan nagyon fontos, mert annak állították be, mégpedig azt, hogy ha egy diák 10% terhére nem megy be az órára, akkor nem kell megmondania, hogy ugyan már miért is marad kint.

Esélyeink a többi iskolához képest:

"Növeljük a közismereti tárgyak - ezenkívül az idegen nyelvek - oktatásának jelentőségét, és így a tanulók általános műveltségét a hagyományos szakközépiskolai képzéshez képest. Mindezzel megteremtjük a feltételeit annak is, hogy tehetséges diákjaink alkalmasak legyenek felsőfokú tanulmányok folytatására is."

Ez aztán nagy dolog, mivel gimnáziumi érettségit ígértek. Ahhoz képest a mostani negyedikesek a gimnáziumi harmadikos tankönyvből tanulnak. A matematika tanárok persze óráról órára megjegyzik, hogy ez a tudás még az érettséghez is kevés.

"Ez a Magyarországon még újszerű vizsga nemcsak az alapképzés lezárását jelenti, hanem megteremti a diákok esetleges iskolaváltoztatásának lehetőségét is."

Ehhez csak annyit, hogy lehet próbálkozni. Már többen megtették, és MINIMUM egy évet vesztek ezzel az akciójukkal.

"A vizsgakövetelményeket úgy alakítjuk ki, hogy jó képességű diákjaink bekerülhessenek elsősorban a szakirányú egyetemek és főiskolák hallgatói közé."

Nem akarom az ördögöt a falra festeni, de majd meglátjuk. Most megmondom, hogy az a véleményem, hogy nem csak egy-két jó képességű diákja van a Politechnikumnak. Tehát nem kell majd azt mondani, hogy 200 hülyéből a 90 legkevésbé hülyét vettük fel, ha közülük netalán csak néhányan kerülnek be egy felsőoktatási intézménybe. De ha valakit mégis elvesznek valahova, akkor az nem az iskola érdeme lesz szerintem. Legalábbis az eddigi benyomásaim alapján.

Akkor nézzünk utána a tananyagoknak.

"A konkrét tananyagok kimunkálásakor elsődleges, sőt elengedhetetlen feladatunk a követelményszintek kidolgozása, hiszen minden iskolatípust, az egész közoktatást a kimenet, a megkívánt teljesítmények és eredmények felől lehet és kell szabályozni. A kimeneti szabályozás megvalósítása és a számonkérés megalapozottsága céljából azt is fontosnak tartjuk, hogy a Közgazdasági Politechnikumban a diákok és a szülők már a belépés pillanatában tisztában legyenek az egyes tantárgyak követelményszintjével. Ezért minden tanév elején valamennyi érdekeit számára ki fogjuk adni az éves követelmények negyedévekre lebontott rendszerét tartalmazó kiadványunkat."

Hát ezt meg is kaptuk minden év elején, viszont a jegyzeteket csak vizsga előtt egy-két héttel kaptuk meg néhány tárgyból. Ezek után hogyan csináljam meg az annyira hangoztatott kampánymentes tanulást. Ezért nem értem meg, hogyan merészelik a kényszerből választott tanulási módszeremet kritizálni, hiszen éppen ők kényszerítenek erre.

Hozzá kell fűznöm, hogy az iskola addigi életében a legfontosabb megméréstetés, az első kisérettségi előtt egy héttel a tanárok azon vitakoztak, hogy mi is legyen azon a vizsgán. Gőzük sem volt, hogyan fognak zajlani a vizsgák (pl.: egy tételt lehet húzni majd a MTK vizsgán avagy kettőt), mik lesznek a tételek. Természetismeretből a kisérettségi előtt pár nappal még vál-

toztattak a tételeken, amiket ugyan kiadtak az év eleji követelménylistában. De semmi baj.

Lássunk néhány példát a taáÁrok fantáziájára.

"El szeretnénk érni, hogy diákjaink tanulmányaik során egy alkalommal nyugat-európai szakmai gyakorlaton vegyenek részt, hogy ezzel is közelebb kerüljenek a piactudáságokban megkövetelt középfokú szakmai színvonalhoz."

Na jó. Ezt senki sem gondolta komolyan.

"Az érettségi idejére tanulóinknak legalább egy nyelvből középfokú nyelvvizsgát kell tenniük."

Úgy gondolom, hogy ez nem megoldható. Ilyen dolgokat egy kéttannyelvű gimnáziumban kérhetnének. A Politechnikum meg még nem áll olyan szinten.

Még egy kis apróság, mondjuk ez nem is olyan lényeges. Végül is csak megígérték.

"...Változást jelent, hogy a beszámolási időszakok után egyhetes tanítási szünetet tartunk."

"Az 1992/93-as tanév várható időbeosztása

Szünetek

Őszi (az első negyed után) november 12.-13."

(1992 november 12. egy csütörtöki nap volt.)

"Az 1993/94-es tanév beosztása

Őszi szünet: november 4. csütörtök - november 7. vasárnap"

Itt csak azon lehet vitatkozni, hogy ezek a szünetek két vagy négy naposak-e. Mert, hogy egy hét nincs, az is biztos.

Akkor nézzünk csak utána az ígért képzési időnek.

"A kialakított célrendszer maradéktalan megvalósítása szükségessé teszi a tanulmányi idő meghosszabbítását. ... Első osztályos diákjaink - évente kilencven fő - tehát az általános iskola 8. osztályának elvégzése után kerülnek a Közgazdasági Politechnikumba, amelyben 5 - egyes speciális szakterületek esetében 6 évig folyik a képzés."

Ha jól veszem ki a mondatból, akkor ez azt jelenti, hogy MINIMUM 5 év. Ehhez képest mostanában az a hír járja, hogy az ötödéves képzésen csak egy középfokú nyelvvizsgával és egy külön közgazdasági alapvizsgával lehet résztvenni.

Mennyire demokratikus intézmény ez a Politechnikum. Néha csak ámulok rajta. Hogy is működik az IT az iskola legfontosabb döntéshozó szerve? Ez itt egy rövidített lista arról, hogy miről és hogyan szavaztak az IT-n. Az összes eddigi napirendi pontot sajnos nem tudom leírni, de bárki megnézheti a Poligráfokban. Érdemes.

Kérdések - döntések

Poli szülinap: 1-1 fő kell osztályonként a szervezéshez
Poli év emberei; Megválasztják az iskola legjobb diák-
ját és legjobb osztályát.

Az IT működési rendjének további pontosítása; Az IT
elfogadta azt a diák beadvááyt, miszerint elég az
egyik fél többségi támogatása ahhoz, hogy valami az
IT napirendjére kerüljön.

Az IT jegyzőkönyv; Az ülésekről szóló jegyzőkönyvet
minden oldal aláírásával hitelesítsen.

A dohányzás kérdése; Az IT úgy foglalt állást, hogy a
szankciók kidolgozása nem szakmai-pedagógiai kér-
dés. Ennek ellenére a már - a pedagógusközösség ál-
tal, az IT mellőzésével - meghozott szankciórendszert
érvényben hagyja. (A tanári döntés nagy vitákat vál-
tott ki, mégsem változtattak rajta)

A dohányzás kérdése II. A huhogás vizsgálja meg újra
a szankciókat

(Arról volt szó, hogy nem szakmai-pedagógiai kérdés.
Vajon miért nem történt változás ebben a kérdésben
sem?)

Az értékelési rendszer; A Huhogás részletesen dolgoz-
za ki és vegye figyelembe az IT véleményét (vagyis le-
gyen egy kis belátással az IT-re, de egyébként csinál,
amit akar)

Értékelési rendszer II. Itt már pedagógiai kérdésnek lett
minősítve.

A tanárok kérték, hogy az elkészült anyagot az IT dön-
tési jogosultság nélkül is - érdemben vitassa.

(Ez több mint nevetséges)

A diákok petíciója a büfé látogatása ügyében; Az IT to-
vábbította a tantestületnek

(Csak megjegyzem, hogy a tantestület hozta azt a dön-
tést, hogy nem lehet lejárni a büfébe. Ezek után nem
őket kellene kérni, hogy változtassanak rajta. Ezt főleg
nem az IT-nek kellene tennie.)

A nyelvi órák kötelező látogatásáról; Az IT szerint
szakmai kompetencia. Az IT fenntartja a véleménye-
zési jogát. Kéri a tanárokat, hogy úgy készítsék elő a
döntést, hogy a többi félnek legyen ideje véleményez-
ni a javaslatot.

(Ja kérem. Bárki, bármit, bármikor véleményezhet. Itt
is előbb volt döntés, minthogy az IT elé került volna.)

Megpróbáltam ebben a néhány esetben bemutatni,
hogy mikben és hogyan döntött az IT, a legfontosabb
döntéshozó szerv. Az IT elé kerültek szakmai kér-
dés, pedagógiai kérdések, voltak olyan kérdések,
amik nem szakmaiak és nem pedagógiaiak, mégsem
szólhatott bele a diákság, és voltak a lényegtelen dön-
tések, amiket rendszerint nagyon fontosnak állított, ál-
lít be a tanári kar, ezekben persze a diákság akarata
érvényesül, de még itt se mindig. Csak úgy megjegy-

zem, hogy, ha a tanárok több mint a fele egyetért vala-
miben, akkor az IT-n a tanárok az összes szavazatu-
kat, ami jelentős, arra adják. Lehet, hogy csak a tantes-
tület 51% akarja ugyanazt. Itt látszik, hogy a tanárok az
esélyt sem adják meg a diákságnak, hogy beleszólja-
nak bármibe is. Ezek után persze csodálkoznak, hogy
a diákoknak nincs idejük a végtelenségig küzdeni
azért, amit meg akarnak valósítani. Emellett persze
nagyon hangoztatják azt, hogy csináljunk közösen is-
kolát. Csináljanak egyedül iskolát. Úgyis azt teszik, mi-
nek bohóckodni, és azt képzelni, hogy elérhetünk va-
lamit. Eközben kifelé beállítják azt, hogy ebben az is-
kolában irtóztatóan figyelembe veszik a diákság véle-
ményét.

Ezek után úgy gondolom, hogy nem kellene ilyen kér-
dések feltenni, hogy "Tényleg ennyire el vannak ke-
seredve a negyedikesek?", mert igen. És ezek a dol-
gok még nem a legrosszabbak. A tanárok sok min-
denben távedtek, sok mindent rosszul csináltak, mint
az kiderült, de az Istennek nem mondják azt, hogy
Bocs, elcsesztük, de még megpróbálunk segíteni
neked, ha már itt szívsz több, mint három éve. NEM,
ehelyett ezek a szövegek mennek, hogy "Azért kellett
változtatnunk, mert TI, diákok nem voltatok
hajlandóak dolgozni", meg az, hogy "Beismerjük, hogy
tévedtünk abban, hogy feltételeztük, hogy TI képesek
vagytok értelmesen dönteni, de láttuk, hogy ez nem
sikerült." Sőt még olyan mondat is elhangzott az egyik
testkultúra óra elején az órátartó tanár szájából, hogy
"Aki megpróbál szembeszegülni velem, azt eltiprom!"
Nesze neked liberalizmus. Az ilyen mondatok és tettek
után ne csodálkozzon az igen tisztelt
pedagógusközösség, hogy el vannak keseredve a
negyedikesek. (Csak nehogy öröklődjön. .)

Wiwi (JP, Zártosztály)

NAGY ÁKOS OLDALAI

Egy iskola abortusza

"...Megtetesült az örökös nagy eszme, Im a teremtés befejezve már, S az Úr mindentől, mit lehelni enged, Méltó adót szent zsámolyára vár... Be van fejezve a nagy mű, Igen. A gép forog, az alkotó pihen. Év-milliókig eljár tengelyén, Míg egy kerékfogát ujítani kell. Fel hát, világom véd-nemtői, fel, Kezdjétek végtelen pályátokat. Gyönyörködjem még egyszer bennetek, amint elzúgtok lábaim alatt..." (Madách: Az ember tragédiája)

Hát igen, ezt is megértük: véget ért a Politechnikum hőskora. Hátunk mögött van ezer jó és sok rossz. És mégis itt vagyunk. Ránk, pionír negyedikesekre már csak félig igaz, hogy: "Mégfogyva bár, de törve nem", mert megfogytunk és meg is törtünk. Velünk együtt kezdték meg a tanárok építeni ezt az iskolát, nagy lelkesedéssel. Aztán ez a lelkesedés valahogy "elszürkült". Mi pionírok kiszenvedvedtük a sok kísérletezést, ami többnyire a mi bőrünkre ment. Mert a vívmányok mögött - ne feledjük - sok kudarc rejtőzik. Megannyi bukás, eltanácsolás, rossz szájjú "távozás". Most, hogy valami véget ért, és elkezdődik valami más, érdemes volna végiggondolni múltunkat, hogy a jövőnk-et kicsit tisztábban kezdjük.

Egy kis Luciferi kételkedés

Az utóbbi hetekben több tanárral "Poli-tizáltam", és a beszélgetések után az volt a benyomásom, hogy teljesen más képünk van az elmúlt évekről. Néha úgy éreztem, mintha nem is ugyanabba az iskolába járnánk. Felmerült bennem, hogy is jutottunk el idáig. Azzal nem árulok el titkot, hogy én is az enyhén csalódottak táborába tartozom, és ennél fogva elfogult vagyok. Ettől függetlenül azért kicsit furcsállottam, hogy mennyire önkritikátlanok. Hann Péter szerint fölösleges a múltat hánytorgatni, hiszen az már úgyis elmúlt. Ez jól hangzik, csak ne feledjük, a diákok igazán semmi be sem tudtak érdemben beleszólni, hiába a nagy demokrácia, mi mindig alulmaradtunk, így számunkra ez a fajta megközelítés a dolgoknak eleve sértő. Hogy miért? Mert a rászédettnek nehéz megmagyarázni, hogy felejtse el a sérelmeit, és álljon pozitívan a vele történetekhez. Mi már közömbösek vagyunk minden iránt, nálunk már eredmény az is, ha kételkedünk, hiszen nekünk már nincs sok hátra itt a Poliban. Nem is olyan rég ez még másképp volt. Közös ügynek tekintettük az iskolánkat. Valahogy mégis sikerült elérni, hogy gyökeresen megváltozzon a hozzáállásunk. Velünk együtt változott az iskola is. Mézesmadzagoknak tűnik az a sok ígéret, ami elhangzott, ami-

kor idejöttünk. Persze már akkor is lehetett tudni, hogy ha a fele igaz, akkor már jó az "arány". Ez az arány azonban most kezd véstesen megváltozni.

A hiba az ön készülékében van!

A minap volt egy fórum, aminek a témája a diákönkormányzat volt. A jelenlevő érdeklődő diákokból kitört a keserűség, és a "sérelemáradat". Mire a tanári válasz csak annyi volt, hogy túl halkan óbégattunk, nem elég erőteljesen próbáljuk érvényesíteni az akaratunkat. Az meg sem fordult a fejükben, hogy ők is kinyithattak volna a fülüket, ha már csak azt látják, hogy egy csomó gyerek az orruk előtt teliszájjal tátog.

Az iskolánk egyik nagy érdeme, hogy az egyéneket összpontosít, engedi azt kibontakozni, érvényesülni, kezdeményezni, harcolni. Vagyis a harcra inkább kényszeríti, ami legtöbbször egyenlőtlen. Mert aki valamit szeretne elérni, annak észre kell előbb vagy utóbb vennie, hogy falakba ütközik. Olyan falakba, amit egymaga nem tud lerombolni. Erre könnyű válasz: minek ez a partizánharc, egységben az erő. Az lehet, de az biztos, addig itt nem lesz semmilyen "diákönvédelmi kör", amíg az egyéni kezdeményezések süket fülekre találnak.

Ne feledjük, azért voltak itt csoportos megmozdulások, amiben szinte az egész iskola részt vett. Voltak itt petíciók, amiket majdnem mindenki aláírt. De az eredmény elmaradt. Mondják, azért, mert nem harcoljuk végig a háborúinkat, feladjuk. Lehet. Én azt hiszem, mások is az azonnali "fegyverletétel" választják, ha azt érzékelik a hatalom felől, hogy "minek ezzel tovább foglalkozni, úgy is lesöprünk a pályáról". És le is söpörnek.

Régi szlogenek

Amikor elkezdtünk a Poliba járni, sokszor hallhattuk tanáraink szájából, hogy amikor ide jöttünk tanulni, tulajdonképpen egy szerződést írtunk alá. Már sajnálom, hogy ez a szerződés nem született meg, mert akkor most nagy látványosan levághatná az ember az asztalra, rábökhetne, és azt mondhatná: itt és itt történt az önök részéről egyoldalú szerződésmódosítás.

Sokat hallhattuk azt is, hogy ez egy "liberális iskola", valamint hogy "mindenki azt csinál, amit akar, csak ne zavarjon vele senkit". Engem személy szerint zavar, hogy a tanteszület gyakorlatilag azt tehet, amit akar a demokrácia és liberalizmus leple alatt. Mondok egy példát. Minden lelkiismeretfurdalás nélkül dönt a Huhogás olyan látványosan nem szakmai kérdésekben, mint például a kijárási tilalom vagy a dohányzás, ami tipikusan az IT hatáskörébe tartozna, mondván ez égető probléma, a megoldás nem várhat tovább.

Majd döntéseit bevezeti, és az akaratgyenge báb IT-vel annak rendje és módja szerint utólag el is fogadtatja. Ne feledjük, az IT a legfőbb döntéshozói testületünk, hogy egy újabb szlogent mondjak.

Szent Flórián

Mint az köztudott, Szent Flórián a tűzoltók védőszentje. Másodállásban iskolánké is, hiszen a Huhogás erejéből legtöbbször csak a tűzoltásra futja. A felmerülő problémákat a rendszeres csütörtöki "miséken" vitatják meg. Lázás, végig nem gondolt döntéseik nyomán kész csodának tartja a halandó pór diák, hogy még működik ez az iskola. Csak a jó Isten tudja, hogy meddig tartható ez így.

Van egy időzített bomba, ami nemsokára fel fog robbanni. Észrevétlenül itt ketyeg, és csak arra vár, hogy eljőjön az első vizsgaidőszak, és az azt követő pótvizsgaidőszak. És akkor robban. Bummm.

Ezt az időzített bombát úgy hívják, hogy rövidített pótvizsgaidőszak. Három délután alatt le fogják zavarni a pótvizsgákat, ami azt jelenti, hogy rossz esetben akár este hétig is bent ülhet az ember a vizsgán. Szép lesz! Ennél már csak az eredmények lesznek szebbek, ezt garantálom! Mert lehet, hogy az ember kétszer is meg gondolja megbukjon-e, de ha csak kétszer bukik, már menthetetlenül bukik, vagyis évet ismétel. Ez az időzített bomba sokszorosán késleltetett: egyszer azért, mert csak az év végi pótvizsgákon derül ki, hogy milyen szörnyűségeket is művelt, másodsor tönkreteszi azt a rendszert, ami iskolánk egyik meghatározó eleme: a vizsgarendszert. Hogy miért? Hát csak azért, mert túl nagy hangsúly kerül a vizsgákra, és az a szegény - már bocsánat a kifejezésért, de - beszari kis elsős mit fog tenni, megpróbál mindenből megajánlott jegyet szerezni, nehogy még véletlenül is az a stressz érje, hogy vizsgázni kelljen. Így szépen-lassan, észrevétlenül visszalopózik a hagyományos számonkérési módszer. (Azért beszélek csak az elsősökről, mert az idősebbek számára értékesebb a vizsgajegy, mint a kétes értékű bónuszjegy, amit "mindenfélé" úton-módon össze lehet szedni.) De jó lesz nekünk! Sebaj a tűzoltáshoz előbb tüzet kell rakni, addig meg hadd éljen, majd imádkozunk Szent Flóriánhoz!

T. Horn Gábor

Amikor hírért vettem, hogy az SzDSz színeiben országgyűlési képviselő lett, és szóba került a neve a szakminiszteri poszt betöltése során, azon vettem észre magam, hogy az egyik szemem sír, a másik nevet. A nevető szememről inkább nem beszélnék, viszont a síróról annál inkább. Azért sír a szemem, mert keveset látja önt a papíron maga által vezetett iskolában. Félő, hogy megismétlődik az az eset, amikor maga húzta a liga ígát, és csak mint kőszia szellem riogatta a munka frontján pihenő iskolapolgárokat. Tudom, gyermekien önző vagyok, de országépítő bokros teen-

dőit félrerakhatná, és a mostohagyerekként kezelt Közgazdasági Politechnikummal (Bp. Vendei u. 3.) is foglalkozhatna. Nem akarok árulkodni, de a háta mögött "szülőtársai" letérnek a bölcs tanító igaz útról, és puccsot készítenek elő, hogy megdöntsék a rendszert. Kérem, térjen vissza mihamarább, hiszen a hatalom közelében csak tantaloszi kínokat élhet át.

Félretéve a levélformát, el kéne döntenie, hogy mivel is akar foglalkozni. Hiú ábránd azt hinnie, hogy hosszú távon képes lesz egyszerre több olyan feladatot is maradéktalanul ellátni, amely egész embert kíván. Hogyha megjelenik hébe-hóba az iskolában, és az orra alá dugják az aláírandó dolgokat, valamint tájékoztatják a Politechnikum általános helyzetéről, ne gondolja azt, hogy igazából jelen is van az iskola életében. Ezt ön is tudja, hogy nincs így. El kéne döntenie, hogy erőit mire fogja összpontosítani. Ez nem magánügy, minket is érint. (Élnézést a személyes hangvételért.)

És ha meddő lesz az anya?

Én unom már, hogy ebben az iskolában a szó elszáll, és az írás is a semmibe vész, eltűnnek a sülyesztőben olyan gondolatok, amik jobb sorsra érdemesek. Rossz nézni, amikor az ember orra előtt sorozatos "orvosi műhibák" miatt a vajúdo Politechnikum születendő gyermekét abortusszal el kell távolítani, csak azért, mert néhány doktor megunta, hogy fokozott figyelemmel kell kísérnie a terhességet. Jobbnak látják - az anya érdekében -, hogy visszaállítsák az eredeti, megszokott "normális" helyzetet, elfelejtve ezt a zavaros állapotot.

Nekünk, negyedikeseknek ez a "zavaros" volt az élet-elemünk, ebben nőttünk fel. Sokszor szívtunk miatta, de a káoszban is vannak, voltak értékek, és most ezek vannak veszélyben. Ha már kiszenvedtük a fantáziájuk által született, gyereket soha nem látott rendszerüket, annyit azért megérdemelhetnénk, hogy legalább egy intellektuális elégtételt kapunk, mondjuk ennyit: bocs, fiúk, néha mi is hibáztunk. Mi pionírok már csak a túlélésre játsunk, de van egy üzenetem az utókor számára: "ember: küzdj, és bízva bízzál!"

Utólagos utószó

Mi, a szerzők átadtuk "szamizdatként" a cikkeinket a tanári karnak tanulmányozás céljából. Azóta sok víz folyt le a Dunán, és az eltelt idő alatt - talán a mi cikkeink hatására is - valami hozzáállásbeli változás érzékelhető tanári részről.

SPORT

FELHÍVÁS

1995. április vége, május eleje körül kerül megrendezésre a már hagyományosnak számító, az ország egyik legrangosabb, legnépesebb utcai futóversenye, a MARS maraton. Ezúton meghirdetjük az iskola összes iskolapolgárának mind a három versenytávot (10, 20 és 42 km!). Természetesen a részvétel beleszámít a SPORT PONTVERSENYbe. Országos verseny lévén ötszörös szorzóval.

A leghosszabb távra felkészülni még mindig nem késő! E felhívás írója Hackett Colinnal már edzésbe is kezdett a maratoni távra. Egyik közös edzésünk péntekenként van. 17 órakor rajtolunk a Művelődési Házból ki a Népligetbe. Lehet csatlakozni hozzánk, minden és mindenre elszánt "őrültet" szívesen látunk.

Mivel már volt erőm és szerencsém egyszer a távot lefutni, ezért nagy örömmel osztom meg tapasztalataimat az érdeklődőkkel, boldogan adok tanácsokat a felkészüléssel kapcsolatosan, és mihamarább a verseny pontos időpontjáról is tájékozódni lehet tőlem.

Sportbaráti üdvözzel:
Ferencváros, 1994.

Szabó László

Javított változat

Az előző Poligráf-számban szinte olvashatatlanul jelentek meg

A KÉT FORDULÓS (ŐSZI ÉS TAVASZI) KISPÁLYÁS LABDARÚGÓ HÁZIBAJNOKSÁG EREDMÉNYEI AZ ŐSZI FORDULÓ UTÁN

Ezúton kérek elnézést az érintettektől és az érdeklődőktől a hányaveti szerkesztés miatt.

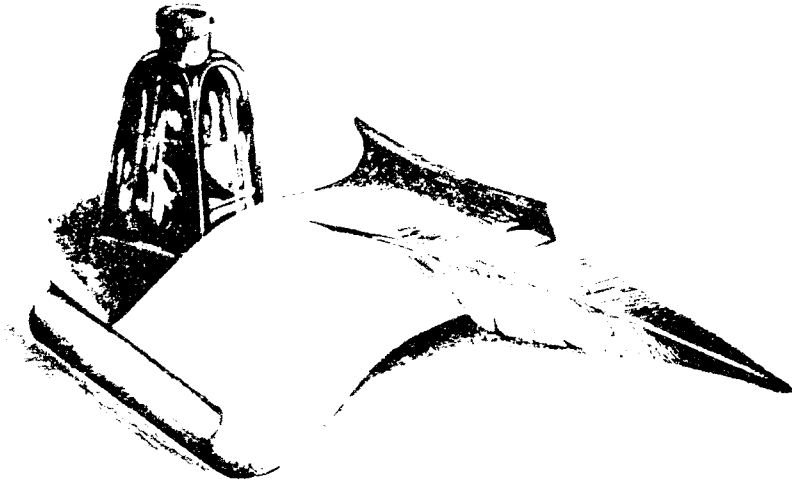
a szerk.

I. - II. évfolyam

Csapat neve	Győzelem	Döntetlen	Vereség	Gólarány	Legeredményesebb játékos
I. Carrotlan Cowboys	2	0	1	16:3	Hatás György és Sallai László 8 gól
II. The Team	2	0	1	15:7	Szternák Tamás 11 gól
III. Ízeltlábúak	2	0	1	13:9	Gáspár András 12 gól
IV. Fajú F.C.	0	0	3	1:26	Cser Szabolcs 1 gól

III. - IV. évfolyam és Tanarak

Csapat neve	Győzelem	Döntetlen	Vereség	Gólarány	Legeredményesebb játékos
I. Tanerők	3	0	0	13:8	Bágyi László 7 gól
II. Replaj	2	0	1	15:3	Zelenák Roland 6 gól
III. Sími Bi Danci	1	0	2	13:15	Molnár András, Szabó B. Péter 3 gól
IV. A Rosszak	0	0	3	8:23	Veres Gábor 6 gól

Tisztelt Igazgató Úr!

Hálás szívvel mondok köszönetet huszonhárom társam és a magam nevében azért a figyelmes fogadtatásért ami a régi iskolánkban fogadtott. Nagyon jó érzés volt, hogy lehetővé tette, hogy az ötven éves találkozás a régi falak között, ilyen körülmények mellett tartathattam meg. Örültem, hogy ilyen szép tiszta, gondozott az épület, hiszen mi ilyenkor voltunk szakva. A klinda Ágcs emléktáblája is igen alakáló helyre került, boldogan, de fájó szívvel álltunk meg előtte és gondoltunk vissza arra, a szociálatos emberre.

További munkájához kívánunk sok sikert, az iskolánk tanulójának szorgalmas, eredményes tanulást!

Szíves üdvözléssel a régi „klárás” névnapok

nevében

Gyöngyös, 1994. x. 1.

Ágcsa Főszeg
ny. tanítónő

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ: SZEPTEMBERI ÁHÍTAT

Szeptemberi reggel, fogj glóriádba,
ne hagyj, ne hagyj el, szeptemberi nap,
most, amikor úgy lángolsz, mint a fáklya,
s szememből az önkívület kicsap,
emelj magadhoz. Föl-föl, még ez egyszer,
halál fölé, a régi romokon,
segíts nekem, szeptember, ne cressz el,
testvéri ősz, forrón-égő rokon.

Én nem dadogtam halvány istenekhez
hideglelős és reszkető imát,
mindig feléd fordultam, mert hideg lesz,
pogány igazság, roppant napvilág.
Méltó vagyok hozzád: nézd, itten állok,
még sok hívő száj büszkén emleget,
vérembe nőnek a termékeny álmok,
s nők sem vihognak a hátam megett.
Nem is kívánok egy pincét künni,
vagy egy cukrászdát, vendéglőt megenni,
csak az élet örök kincsébe hinni,
s a semmiség előtt még újra lenni.
Ki érteled a tökén a gerezdet,
én pártfogóm és esászárom, vezess,
az életem a sors kezébe reszket,
de lelkem és gerincem egyenes.
Uralkodásra a karom erős még,
adj kortyaidból nekem, végtelen,
s te aranyozd, aki vagy a dicsőség,
még most se rút, nem-őszülő fejem

Érett belét mutatja, lásd, a dinnye,
fehér fogától villog vörös nye,
kövér virágba bujik a darázs ma,
a hosszú út után selymes garage¹-ba,
méztől dagadva megreped a szőlő,
s a boldogságtól elnémul a szőlő.

Bizony, csodás ország, ahova jöttünk,
mint hogyha a pere szárnyakon osonna,
el-nem-múló vendégség van köröttünk,
hosszú ebéd és meg hosszabb uzsonna.
Hűgom virágokat kötöz a kertbe,
aranytálban mosakszik reggelente,
s ha visszatér az erdön alkonyatkor,
a csillagokról ráhull az aranypor.

Olyan ez éppen, mint gyermekkoromba.
A felnőttek érthetlennül beszélnek
egymás között, minden nesz oly goromba,
estente búgó hangja van a szélnek,
tán megriadt lenni egy sötét falombtól,
s a télre, sárra és halálra gondol.

Aztán a délután is furesa nekem,
hogyan a napot árnyékok temetik,
a zongorán, mint hajdan a vidéken,
örvénylik a Sonata pathétique,²
bukdácsol a billentyűn tompa búban
az édes elmebeteg, árva Schumann,³
s mert nem lehet már jobban sirnia,
száján kacag a schizophrénia.⁴

Nem volt a föld még soha ily esodás,
a fák között mondhatlan suttogás,
a fák között szalag, beszegve kancsal
fényel, lilába lüngoló narancsal,
az alkonyat esőket hajít a ködnek,
és rózsaszín hullámokon fürödnek.
Miféle ország, mondd, e gyermek-ország,
miféle régen elsüllyedt mennyország?

Jaj, minden oly szép, még a csúnya is,
a fájdalom, a koldus gúnya is,
jaj, hadd mutassam e kis templomot,
mely déli tűzben csöndesen lobog.
Imádkozó lány, száján néma sóhaj,
mint mélyen-átvő, ferde szemgolyóval,
vakok meresztik égre szemüket,
Isten felé fülel egy agg süket.

Vagy nézd az estét, a kormos zavarba
kis műhelyébe dolgozik a varga,
csöpp láng előtt, szegényen és hiába,
mint régi kepen, ódon bibliába.

Most az eső zuhog le feketén,
most a sötétbe valami ragyog,
mint bűvös négyszögön a mese-fény,
fekete esőn arany-ablakok.
Künn a vihar, elfáradt, lassu rivás,
benn villanyfénynél őszi takarítás,
a készülődés télre, az ígélet,
s az ámulattól szinte égig érek.

A csillagok ma, mondd, miért nagyobbak,
s mint a kisikált sárgaréz-edények
a konyha délutánján, mért ragyognak?
Mi akar tőlem ez a titkos élet?
Ki nyújtja itt e tiszta kegyeket?
Ki fényesít eget és hegyeket?
Mily pantheizmus játszik egyre vélem,
hogyan századok emlékéért visszaélem?

Az Orion⁵ süvegje mért parázsló?
Miért, hogy mindent lanyha pára mos?
Ki tette ezt? Ki volt ez a varázsló?
Miért csodálkozol, csodálatos?

Szép életem, lobbogj, lobbogj tovább,
cél nélkül, éjen és homályon át.
Állj meg, te óra és dölj össze, naptár,
te rothadó gondoktól régi magtár.
Ifjúságom zászlói úszva, lassan
röpüljétek az ünnepi magasban.

A súlyos betegségben szenvedő költő utolsó versében az életért s az újra megtalált gyermekkori csodaország értékeiért fohászkodik. A halál torkából visszatért férfi fiatalnak éezi magát a halálhoz. Nem Istenhez könyörög, hanem hitetlenül kérleli a roppant szeptemberi napot, hogy emelje magához, repítse át egy másik dimenzióba, ahol a halál előtt még újra felragyoghatnak előtte az élet gyönyörűségei. A költő próbálja indokolni kérését, és magát is meggyőzi, hogy korai lenne meghalnia, hiszen nem iszákos, nem falánk, testileg talán nem, de emberileg, lélekben mindenképpen egészséges. Nem véletlenül fordul az ősz eleji, még erősen sütő, szőlőt érlelő naphoz. Jól érzékelhető a párhuzam a lombhullás előtti, a halál eljötté - tél beállta - előtt még termékeny ősz s az életválytól duzzadó, reményekkel teli poéta alakja, sorsa között.

A harmadik szakasztól kezdve mintha teljesült volna Kosztolányi kívánsága; elénk tárul az ősz csodás idillje. A következő szakaszokban a csodálatos természeti jelenségek mellett megjelennek a mindennapi élet leghétköznapibb figurái, történései. A költő ismét rátalál a felnőttek által már rég elfelejtett gyermekkori meseországra. Itt minden egyszerűnek, tisztának, felhőtlennek tűnik. A való élet apró mozzanatai állnak össze csodálandó egésszé. Jelen vannak a lét negatív jelenségei is; létezik szegénység, fájdalom, betegség, csak hogy ezek nem tragikus, szánandó dologként szerepelnek. A halál szemszögéből minden szép, ami az élet része. Kosztolányi már-már rajongva kívánja az életet, ezt a mennyország-beli atmoszférát.

A vers végéhez közeledve feldereng az ősz elmúlásának konkrét képe: eső esik, sötétség borul a tájra, de e pusztulást sugalló képbe bevilágít valami misztikus arany fény. Ez az allegória is a fizikailag lassan megsemmisülő, de élni, gyönyörködni vágyó művész lelkét tárja elénk:

"Most az eső zuhoz le feketén,
most a sötétbe valami ragyog,

...
Künn a vihar, elfáradt, lassú rivás,
benn villanyfénynél őszi takarítás,"

Az utolsó előtti szakaszban ismét földi tárgyakkal (rézedé-nyekkel) erősíti, magyarázza meg az égi jelenséget. Majd kérdések egész sorával keres magyarázatot a számára még mindig fölfoghatatlan, de olyannyira vágyott meseországra. A záró szakaszban a csodálkozásból magához tért költő immár tüntet, forrong az elmúlás ellen. Meg akarja őrizni ezt a hihetetlenül szép képet. Arra vágyik, hogy gyermekként éljen tovább.

"Szép életem, lobogj, lobogj tovább,
cél nélkül, éjen és homályon át.
Állj meg, te óra és dőlj össze, naptár,
te rothadó gondoktól régi magtár.
Ifjúságom zászlói úszva, lassan
röpüljetek az ünnepi magasban."

A záró sorokban is jelen vannak a patetikus, ünnepélyes kifejezések, s ezek mellett ezek "földi" megfelelőjeként az egyszerű, játékos, gyermeki szavak. E kétféle stílusréteg párhuzamos szóhasználatával tudja Kosztolányi összekapcsolni az idilli mennyországot a hétköznapi világgal.

Gyurcsák Pepe - FH

Szirmai Marci "Zrínyi-véleményéből" merítve az ötletet a harmadik évfolyamosok Csokonai Vitéz Mihály és Berzsenyi Dániel szellemével és stílusával próbálták azonosulni. Íme egy-két eredeti és egy-két utánérzés:

BERZSENYI DÁNIEL:

LEVÉLTÖREDÉK

BARÁTNÉMHOZ

Ne kérdezd, barátném! mint töltöm időmet,
S távolléted alatt kedvem miben lelem?
Tudod, elvesztettem édes enyelgőmet,
Tudod, magam vagyok, mert te nem vagy velem.

Lefestem szüretem estvéli óráit,
Ha már cselédimet nyugodni éreztem.
És csak alig hallom a vígság larmáit,
Agg diófám alatt tüzetet gerjesztem.

Lepelmebe burkolva könyökemre dűlök,
Kancsóim¹ pislogó lángjait szemlelem,
A képzelet égi álmába merülök,
S egy szebb lelki világ szent óráit élem.

Az őszibogárok búsongó hangjai
Felköltik lelkemnek minden érzéseit,
S az emlékezetnek repdező szárnyai
Visszahozzák életem elhűnt örömeit.

Életem képe ez. - Már elcsévéledtem,
Béborult az élet vidám álarcája!
Még két mulatótárs van ébren mellettem:
A szelíd szerelem hamvadó szikrája
S bús melancholiám szomorgó nőúja.

DEÁK HOMÉROSZ:
LEVÉLTÖREDÉK
TANÁRNÓMHOZ

Ne kérdezd, tanárnóm, mint élem idő-
met,
Ha épp nem a tanórán töltöm.
Most itt szenvedek, mint egy spártai
gyermek,
Miként ezt a sort kiöltöm.

Lefestem szünetem rövidke óráit,
Ha már annyira akarod.
Tudod, a Múzsza nem igazán segít,
Hogy íródjanak a sorok.

Pénteken, midőn Hádészról szabadu-
lok,
Ámor a kapuban lenyilaz.
És én a város másik végébe szállok,
Hol párom fészkel, a kis ravasz.

Az idő Ikarosz módjára száll,
És búsan köszönt be a vasárnap reggei,
A vígság helyén melancholia áll,
S Erynnis fülembe súgja: tanulni kell.

Oly távolinak tűnik a feladat vége,
Mint ide az Olymposz teteje.
De ha nem küzdök meg vele,
Zeusz-villámként ér a tanár ereje.

Hát ez a téma. - Már elcsévéledik.
Oly szomorú ez a világ.
Hétfőn lassanként hajjalodik.
A vekker hangja
- Mint Akhilleusz inába a nyíl-
Az agyamba vág.

NÉVTELEN SZERZŐ:
LEVÉLTÖREDÉK TANÁROMHOZ

Ne kérdezd, tanárom! mint töltöm
időmet.
Iskola után kedvem miben lelem?
Tudod, megcsinálom minden lecké-
met.
Tudod, magam vagyok, mert te nem
vagy velem.

Lefestem szüretem estvéli óráit.
Ha már a fények kioltódtak a házban.
S már nem hallani a hévek larmáit.
Agg diófa-asztalom mellett olvasok
nagy lázban.

Pizsamámba burkolva könyökömre
dűlök,
Izzóim szikrázó sugárit szemlelem.
A képzelet égi álmába merülök,
S egy szebb lelki világ szent óráim
élem.

Számológépemnek bűgő hangjai
Felébresztik nyugvó érzéseimet,
S madaramnak repdeső szárnyai
Visszahozzák belém letűnt örömei-
met.

Egy napom képe ez. - Már elfáradtam.
Béborult künn az ég orcája.
Szobámban már csak ébren én marad-
tam.
Költői tudásom hamvadó szikrája
Most hunyt ki.

BERZSENYI DÁNIEL:

A KÖZELÍTŐ FÉL

Hervad már ligetünk, s dízei hullanak.
Larlott bokrai közt sárga levél zörög.
Nincs rózsás labirinth¹, s balzsamos illatok
Közt nem lengedez a Zephyr².

Nincs már symphonia³, s zöld lugasok között
Nem bűg gerlice, és a füzes ernyein⁴
A csermely violás völgye nem illatoz,
S tükrét durva csalét⁵ fedi.

A hegy boltozatán néma homály borong.
Bábor thyrusain⁶ nem mosolyog gerezd.
Itt nemrég az öröm víg dala harsogott:
S most minden szomorú s kiholt.

Oh, a szárnyas idő hirtelen elrepül,
S minden műve tűnő szárnya körül lebeg!
Minden csak jelenés; minden az ég alatt,
Mint a kis nefelejcs, enyész.

Lassanként koszoním bimbaja elvirít,
Itt hágy szép tavaszom: még alig feleli
Nektárját ajakam, még alig illetem
Egy-két zsenge virágait.

Itt hágy s vissza se tér majd gyönyörű korom.
Nem hozhatja fel azt több kikelet soha!
Sem békényt szememet fel nem igézheto
Lollim bama szemöldöke!

1804-1808 között

GÁSPÁR ÉVA:
LOVARDÁM VÉGZETE

Pusztul már lovardánk, s lovai hullanak.
Akadályai közt sárga levél zörög.
Nincs tiszta bála, a büdös szagok
Közt nem lengedez remény.

Nincs már egy számár sem a rozsdás dombok között;
Nem nyerít már ló, és a rétek "termein"
A Rákos-patak csillogó fénye nem bolondoz,
S tükrét zavarják a csalik.

Oh, a lovas idő hirtelen elrepült,
S minden történet már csak gondolatimban lebeg!
Itt nemrég az edzések víg szava harsogott,
S mára nincsen itt ló, se élő, se holt.

Oh, lovardám emléke lassan elszárad,
Itt hágy szép időszakom: kezem,
Testem elfáradt, szememet fel nem nyithatja
Eztán paripám gyönyörű tekintete.

BERZSENYI DÁNIEL: A MAGYAROKHOZ (II.)

KIRÁLY ÁGI: A CSIRKÉKHEZ

Forr a leves hústengere, ó csirke!
Ádáz szakácsné lelke nem remeg,
S az ő lakóit vérbe mártott,
Meggfent, éles késsel kergeti.

Egy nap kiont majd sok életet,
A kölykeidét, s talán a tiéd is.
Törét vér festi, s a húsokat
Felvagdálva a levesbe ejti.

Fegyverért kiálnak társaid
S a hősi halált haltak lelkei.
A beletörődésnek itt leszen vége,
S ellenálltok zsarnokotok kezének.

De tenni mit tudtok, hisz ő oly erős!
Bárdjával kegyetlenül lesújt,
Jobb magadat meghúznod,
Mint sikoltva ellene támadni.

Forr a világ bús tengere, ó magyar!
Ádáz Erynnis¹ lelke uralkodik,
S a föld lakóit vérbe mártott
Tőre dühös viadalra készíti.

Egy nap lerontá Prussia² trónusát,
A balti partot s Ádria öbleit
Vér festi, s a Cordillerákat³
S Haemusokat⁴ zivatar borítja.

Fegyvert kiálnak Baktra⁵ vidékei,
A Dardanellák⁶ bércei dörgenek
A népek érckorláti dőlnek,
S a zabolák s kötelek szakadnak.

Te Títusoddal⁷ hajdani őseid
Várába gyűltél, hogy lebegő hajónk
A bölcs tanács s kormány figyelmén
Állni-tudó legyen a habok közt.

Ébreszd fel alvó nemzeti lelkedet!
Ordítson orkán, jöjjön ezer veszély:
Nem félek. A kürt harsogását,
A nyihogó paripák szökését

Bátran vigyázom. Nem sokaság, hanem
Lélek s szabad nép tesz csuda dolgokat.
Ez teue Rómát föld urává,
Ez Marathont s Budavárt híressé.

CSOKONAI NYOMÁN

KALAPOMHOZ

Oh, kalapom, oh, te drága!
 Hová lett gyöngyeid ifjúsága?
 Hol az erős, stabil rácsozat,
 Mely tartotta kecses alakodat?
 Hol a tekegvényes csigavonal,
 Melyen édesen csillogott a fonal?

Most vad szél tépi
 Csintalan férceid,
 Melyek csiklandozták
 Kökemény szívem érceit.
 Eldobnom tégedet bánat s nyugalom,
 Újabb főfedő lóghat majd a falon.

Szíved ne legyen szomorú,
 Kedves kalapom,
 Hisz fejemen sokáig voltál
 Biztos oltalom;
 Ha szél fújt, eső hullt,
 Kese hajam mögéd bújt.

Drágám, ne kesereg j!
 Lesz megbecsült helyed,
 Az ócskás tesz alád
 Műanyag bábufejét.

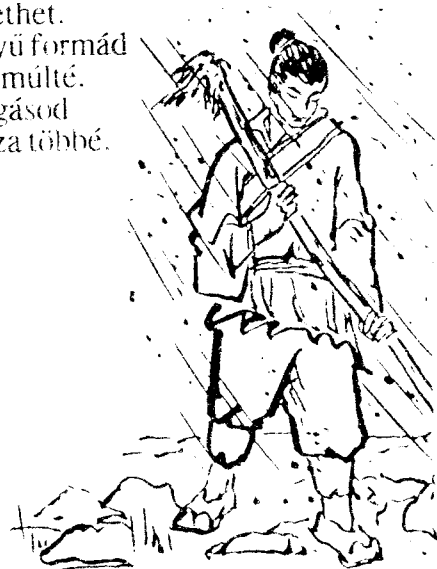
MESKÓ ESZTER: DAL A PIPÁMHOZ

Kéjesen simul ajkadhoz az ajkam,
 Kis füstfellegecskék pörögnek bártan.
 Ahol a pipám, ott az én házam.
 Minden jól megy, míg dohány van nálam.

Csak arra vártam: egyszer megszólaljál,
 Elmondjad végre, mire mindig vágytál.
 Tőlem egy kevés Amphorát kértél,
 Én meg tőled azt, hogy jól szeleljél.

NIKLAJ GYÖNGYVÉR: AZ ALMACSUTKÁHOZ

Amíg alma voltál,
 Mindenki szeretett.
 Most, hogy csonka lettél,
 Akárki megvethet.
 Szép gömbölyű formád
 Már csupán a múlté.
 Piros mosolygásod
 Nem jön vissza többé.

EGY FÉRFI: HÉTKÖZNAPOK TRAGÉDIÁJA

Szörnyű dolog ért a minap:
 Épp delelőre járt a nap,
 S orcámba sültöt verőn,
 Mikor a légből
 Szárnyastól származó
 Fécesz szállt alá,
 S felöltömet elcsúfította.

Ó, Uram,
 Mi ok vezérelt, hogy ily
 hálátlanul rendeld sorsomat?
 Nőm s a közelgő találka
 felé szárnyaló gondolat
 hogy' kaphatott ily ronda
 Végszavat?

Mosónő háza bámui
 Bambán.

Két hete hagyott el a
 Babám.

A váló ok: az elodázott
 Találka
 S fekália a kabátra.

Végy minimum egy unatkozó barátot! Győzd meg, hogy szellemi kondicionálásra van szükséged. Kérj tőle 6-8-10 tetszés szerinti szót! Te is sorolj föl neki ugyanannyit! Kezdd el írni egymástól függetlenül egy-egy összefüggő történetet a véletlenszerűen földobott szavakkal! Az győz, akinek az ebeszélése nagyobb kacagást vált ki. Például: a *hajnal*, *majd*, *cipőfűző*, *pedig*, *néha*, *barátom*, *egyszer*, *kedvelem*, *olvasom*, *talán* legyenek a beépítendő szópillérek!

Hajnalban az átlagpolgárok többsége a reggeli teendők után a cipőjét keresi. Majd felveszi, miután megtalálta ott, ahol a legkevésbé számított rá. A következő és legfőbb probléma gyökere a cipőfűző. Első nekifutásra ez tűnne a legegyszerűbbnek, pedig korántsem az. Csak néha fordul elő, hogy pont beleillő fűző van a cipőben, ám ha mégis, akkor biztosan elszakítjuk. Erre példa egy barátom, aki naponta öt csomagot használ el e cipőrögztítő madzagokból. Ha túljutunk ezen a sorsdöntő feladaton, akkor már csak a fűző megkötése okoz gondot. Ezért kedvelem az olyan lábbeliket, melyekből hiányzik ez a kellemetlenségeket előidézítő eszköz. Nem lepődnek meg, ha egyszer azt olvasnám, hogy a cipőfűző megkötését gépesítették. Talán így minden probléma megoldódna. De ez már a jövő feladata.

Schittler Mátyás

Essetek a hasatokra! Ami ezután legelőször eszetekbe jut, forniáljátok címé, és közöljétek "ellenfeitekkel"! Neki e cím fölhasználásával történetet kell fabrikálnia, mint ahogy a Te feladatod is az ő "címét" megszövegesíteni. A győzelem eldöntése hasonló elbírálással történik, mint az előző játékban.

Bele a pofámba

1.

Sajnos nap mint nap kénytelen vagyok villamosozással eltölteni reggeleimet, amit egy(-két) szóval csak így tudnék jellemezni: "Lógok a szeren". Már ha éppen szerencsém van, és sikerül magam fölpréselni - rosszabb, mint egy szardíniás dobozban.

Sok öreg, kalapos vérkisasszony, rohanó, "szürke kiséger", akik halálra tapossák egymást csak hogy egy kis ülőhelyhez jussanak. Az ember nem tudja, hogy hova nézzen, mert mindenki a másik pofájában lóg. Nagyobb "körülnézés" nélkül is megállapíthatjuk az illetőről, hogy mit reggelizett, vagy éppen hány tömött aranyfoga van.

Jobb híján az egymást taposó lábakat bámulom. Így legalább megúszok egy-két kellemetlen pillantást és méltatlan kiabálást. Úgyis abszolút kisebbségben vagyok a fölém szinte dzsungelként magasodó kezek között. Kilátástalan a helyzet. De hát nincs mit tenni...

Réka

2.

Politechnikum. 2019. Az ítélet napja.

Két diák találkozik a folyosón.

1. diák: Helló, Józsi! Tanultál a vizsgára?

2. diák: Nem, de képzeld el, ma volt a matematika szóbeli.

1. diák: Átmentél?

2. diák: Biztos. Csak ültem, és néztem ki az ablakon, aztán tíz perc után a tanár bele a pofámba, hogy hívd be a következőt, me' megbuktál. Hát nem egy ***** állat?!

1. diák: De az, egy ***** állat.

2. diák: Bezzeg, ha nem tanultam volna, akkor játszhattam volna az új lövöldözős játékkal.

1. diák: Mé', az milyen?

2. diák: Vannak zöldek meg pirosak, de láttam már kéket is. Ki kell rántanod a joystickot, és egy rágógumival leragasztani a tűzgombot.

1. diák: Tök jó lehet!!!

15 perc múlva kijönnek a vizsgáról, de mindketten megbuktak.

Bak Bence

Zúzódások

Nem tudom pontosan megmagyarázni, hogy miért utálok az emberiség tetemes részét. Lehet, hogy az az oka, hogy mindenki az elmém megváltoztatására, vagy ha ez nem megy, akkor elpusztítására törekszik. Ez az egyetlen dolog, ami közel végtelen nagyságú gyűlöletet és dühöt tud kiváltani belőlem.

Az is lehet, hogy egyszerűen csak rossz a kedvem. Ha viszont erről van szó, akkor **NAGYON** rossz, és **NAGYON** sokáig tart. Közel tíz éve. Egyre rosszabb. Kevesen értik meg, miért utálok őket.

Minden ember a lehető legnagyobb kreativitását latba vetve próbál szúklátókörségéről és primitívségéről tanúbizonytságot tenni. Általában sikerül is nekik.

Talán az a baj, hogy tudatában vagyok saját képességeim egy részének, és mindenkit ehhez viszonyítok. A legrosszabb mégis azon emberek tényleges megismerése, akiktől nem tudom elszakítani magam. Tehetek arról, hogy ilyen intelligens vagyok? Egy kicsit igen, de vajon miért nem lehet valami másfélét is elismerni? Ez az én egyetlen hatalmas problémám.

Egyre rosszabb a kedvem, egyre jobban gyűlölök mindenkit. A tárgyak legalább elfogadnak...

?

Hogyan kell átmenni?

Az igen tisztelt olvasóban nyilván felvetődik az a kérdés a cím hallatán, hogy vajon mi is ennek az elbeszélésnek az alapgondolata. Én úgy döntöttem, hogy korunk egyik legégetőbb problémájáról, az úttesten történő gyalogos közlekedésről írok.

Ez a gond korosztályonként másképp jelentkezi. Kivételek ez alól a csecsemők, akik csak akkor vannak pácban, ha a szüleik a lejtőn elengedik a babakocsijukat. A következő csoportba a 3-10 éves gyerekek tartoznak. Ők még kísérettel közlekednek, de már ekkor is - szüleik jóvoltából - közlekedési kihágásokat követnek el. Ezek ilyenkor még korántsem jelentősek, de később lehetnek balesetet kiváltó előzmények; például a pirosban vagy nem kijelölt átkelőhelyen való átjutás az út másik oldalára.

A kamaszkor eléréseivel a gyermek már egyedül, de - ahogy a szüleitől tanulta - szabálytalanul jár-kezel az utcán. Felőtt korában gyerekeit is erre tanítja, így sohasem hálnak ki ezek a rossz szokások. (A szabálytalanságokat az aluljáró sem tudja kiküszöbölni, mert a többség lusta ahhoz, hogy előbb le, majd fölmenjen a lépcsőn.)

A fentiek következtében az átkelőhelyek elnéptelenednek, és csak az idősebbek állnak sorban, hogy valaki átkísérje őket.

A cipőfűzőhöz hasonlóan még ez a kérdés is megoldásra vár. Talán a révek segíthetnének; esetleg a taxihoz hasonló, ám ingyenes járművekkel lehetne átkelni. Ez utóbbi térítéses változata pedig lehetne akár a főváros egy újabb bevételi forrása.

Schittler Mátyás

Végtelen teher

A nő ment az úton, végigpörgette magában az elmúlt négy óra eseményeit. Kavargott az agyában minden. Várta, hogy feltűnjön egy jármű, egy ember, egy állat vagy akármi, ami magára vonja a figyelmét. Érezte, hogy nem bírja sokáig elviselni ezt az állapotot. Ment, bőrén érezte, hogy szemerkélni kezd. Igyekeztem kéne - gondolta. Nem bírt. A lába kezdett ólomvá válni. Úgy érezte, hogy azonnal összerogy.

Próbálta elképzelni, mit kellett volna máshogy tenni, hogy ne történjen meg az, ami azután mégis megtörtént.

A férfi ment az erdőben. Hangulata derűs volt, szinte szárnyalt. Végre megtettem - gondolta. Már régóra kellemetlen volt számára ez az egész. Sokszor elképzelt a szituációt: mit fog mondani, tenni, milyen válaszokat kaphat. Megvizsgált szinte minden lehetséges variációt. Csak ezt az egyet nem. Arra nem gondolt, hogy rajtuk kívül még lesz ott valaki. Valaki, aki nem tudhatott erről a dologról. Ezért kellett azt tennie, amit tett.

Kiért az útra. Valaki jött vele szembe a szemerkélő esőben. A nő volt az. Azt hitte, más irányba ment, és soha többé nem találkoznak. Ez nem jött be. Most még egyszer elfogta az előbbi érzés. Nyomasztó volt.

A nő is felismerte, megtorpanit. Vajon mit csinál ezek után?

Dániel Kriszta - KB

Végtelen nyugalom

Egy lány futott az élesen csillogó téli estén a fákkal szegélyezett, nyugodt utcán. Mindenütt csend honolt, csak léptei kopogtak, de számára ezek csattogásnak tűntek. Késésben volt, kilencre ígérkezett haza, és már negyed tíz volt. Tudta, jól tudta, hogy otthon már aggodnak, és jogosan teszik. Sohasem késett korábban.

Az éles, vágó este homályával körülfolyta. Felemelte, majd mint puha álom betakarta. Még érezte, még tudta, hogy mi is történt néhány pillanattal korábban, de már elöntötte testét a kellemes érzés..., felejtett...

Nem messze, egy kertés ház kapuja előtt egy fiatal lány ment el, de az már nem ő volt. Egy másik lány, akiért már nem aggodnak.

Tóta Julka - HadOsztály

Ha egy 5-15 fős csoport szeretne együtt nevetni, ajánlható számukra a közös alkotás évezete. A Hadosztály is megélte ezt az élményt, íme az eredmény (a vidám perceken kívül):

Egy meg nem nevelt rénszarvas,
azaz a palacsinta története

Egy gomba alakú rénszarvas haladt át a piroson. Mindenki, aki látta, elcsodálkozott, sokan fetrengtek a röhögéstől. (Én nem nevettem volna ki szegényt, hiszen nem tehetett róla, és biztos őt is bántotta a dolog, mármint hogy nem tud közlekedni.) Maga örült! - ordibálta egy autós.

De vége lett, átment rajta egy úthenger. Szegény gomba alakú rénszarvas most lapos, és úgy néz ki, mint egy palacsinta. És palacsinta létére is elég hülye.

Én a - valószínűleg - ág alakú farkas édesanyja helyében megtanítottam volna közlekedni. Tulajdonképpen az írólap alakú papája a hibás: mindig kocsival vitte suliba. Valakinek segítenie kellett volna neki a közlekedésben. Például a sütőfejű borznak. Vagy ha ő nem lett volna megfelelő, talán a szomszédja, aki melleleg égszíjtárcsához hasonlít.

De most már mindegy, hiszen többé nem beszélhetünk gomba alakú rénszarvasról.

AZ ÉLET BOLDOG PILLANATAI

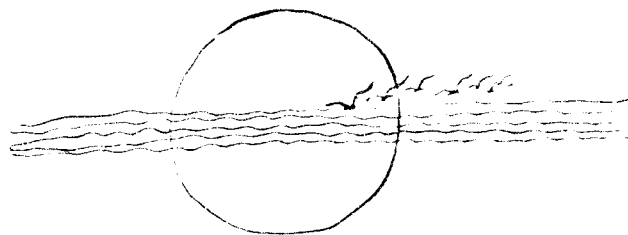
A W-sék - Goethét tanulva - kaptak egy olyan feladatot, hogy gondolkozzanak el: mi lehet az életüknek az a mozzanata, mikor Faust-tal szólva azt mondanák: "Maradj, pillanat!" A következőkben néhány részlet olvasható ezekből a vallomásokból.

Az embert születésétől kezdve érik pozitív és negatív hatások. Maga a születés nagy pillanat: eddigi rejtekét elhagyni, és kikerülni a nagyvilágba - elég nagy megpróbáltatás a gyermek számára. Kisgyermekkorban a családi háttér, annak biztos vagy bizonytalan léte jelentősen befolyásolja a gyermek fejlődését, jellemét, gondolkodását, s ezáltal további életét. De a gyermekkor boldogsága is elmúlik, mint minden. A serdülőkor a nagybetűs élet kezdeti időszak, amikor az embert még eltartják, mindent megadnak neki, amire szüksége van, de közben megízleli a szabadságot, barátokat szerez, szórakozni jár. Elkezdődik az eltávolodás a szülőktől: a tinédzser már nem igényli úgy a gondoskodást. Ez nehéz időszak szülőnek, gyereknek egyaránt. Az ifjúkori szerelem is tele van izgalmas pillanatokkal, tele van boldogsággal, de fájdalommal is. Ezek az érzelmek az idő múltával átértékelődnek, egyikük jelentőségét veszti, másikat az idő megszeépíti.

Egy felnőtt ember életében (is) különböző dolgok okozhatnak boldogságot. Van, aki csak a családjának él (mert anyagi háttere megengedi, vagy csak lélekben), van, akinek a munka a minden. Hivatása iránt elkötelezettnek érzi magát, szereti, amit csinál, és ez jelenti számára a boldogságot. Úgy gondolom, ez zsákutcába is vezethet, ha az ember elzárkózik minden mástól, a külvilágtól. Sok mindenről lemaradhat, ezért nem is tudja azok jelentőségét. A legszerencsétlenebb dolog az, amikor az ember egész életében keresi, hajszolja a boldogságot, és nem találja, vagy mert észre nem véve azt elmegy mellette, és csak később jön rá, hogy az jelenthette volna neki a boldogságot, vagy mert csak a múltba tekintet, és a múlt boldogságára gondol, azzal hasonlítja össze jelenét...

A fizikai megterhelés is jelenthet boldogságot, bár egy egészen más, máshoz nem hasonlítható. Mikor a megerőltetéssel átlépjük a fizikai fájdalomérzet határát, mikor saját képességeinket túlszárnyalva küzdünk a célért, akkor lelkileg igazán boldognak érezzük magunkat, bár fizikailag szinte összeroskadunk.

...Az az időszak, mikor úszni jártam, egész életemre nagy hatással lesz. Nem annyira a fizikai igénybevételre célok, hanem arra, amire a sport tanított meg. Mikor éveken keresztül minden reggel 5 órakor kell felkelni, mert az edzés 6-kor kezdődik, és késésről szó sem lehet, valamint minden egyes edzésen a maximumot kell produkálni, a végsőkig hajtani, és még többet-többet teljesíteni. A napi hatórás edzések igazán nagy kitartásra nevelnek: rengeteg fegyelmet, összpontosítást, türelmet és precizitást követelnek. A sportolók tudják, mennyit kell szenvedni minden egyes századmásodpercnyi javításért. Mégis mindezek a dolgok tudnak olyan élményt eredményezni, amit nagyon nehéz megfogalmazni: arra az állapotra gondolok, amikor az ember úgy érzi, hogy a teste és a lelike különválik. Hatalmas teljesítményre érzi magát képesnek, ugyanakkor már szinte alig él. A lélek ilyenkor maradéktalanul boldog, mert tudja, hogy a maximumot teljesítette, és mindez fantasztikus eredményhez vezetett. Ez az érzés az, amiért érdemes volt az egészet elkezdni, végigszenvedni, néha sírva, fogcsikorgatva véghez vinni...

...Nem akarok felnőtt lenni. Már nem akarok "nagy" lenni. Ha lenne három kívánságom, az egyik biztos az lenne, hogy mindig 17 éves maradjak. Nem akarok szórakozás nélkül élni (bár elismerem, hogy a felnőttek is szórakoznak, de az teljesen más), reggeltől estig dolgozni. Nem akarok több éven keresztül otthon csücsükelni a gyerekekkel. Nem akarok állandóan f...zni, mosni, takarítani. Nem akarok öreg, rigolyás banya lenni. Nem akarom, hogy a fiatalok átadják a helyet a buszon...

Számomra az életnek nincs értelme. Hiábavalóak a céljaim, mert tudom, hogy amit elérek, az egyszer majd megsemmisül. Gondolataim, hátrahagyott tárgyi és szellemi hagyatékom ugyanúgy fog elfoszni a fenti világban, mint én a lentiben...

Ha nem lennék, senki sem képzelné el, hogy milyen jó lenne, ha lenne egy olyan ember, aki olyan, mint én. Nem tudok ürügyet találni arra, hogy élek. De ha találnék is, senkit sem érdekelne, mert minél több igazolást hallanak más létére, annál inkább kiderülne saját feleslegességük. Nem válthatom meg az emberiséget, mert az emberiség nem méltó a megváltásra...

Tarthatnám az élet értelmének a végtelen tudást, de ez kb. annyi előnnyel járna számomra, mint a végtelen tudatlanság. Abban a pillanatban, mikor megismerem a végtelen jót, megismerem a végtelen rosszat is. Hiába cselekszem a jót, azt valahonnan el kell venni, hogy adni tudjak, és ezzel másoknak feltétlenül rosszat teszlek...

17 éves vagyok, a 17 évesek kötelező depressziójával...

...Faust nagyon hasonlít a ma élő, "modern" emberhez. Ő is kielégíthetetlen, és minden után vágyódik, mindent meg akar szerezni, amit a földi lét csak nyújthat. Ezt a közgazdaságtanban végtelen szükségleteknek nevezik. Az ember mindig többet akar elérni, megszerezni, mint amije van. Újabb, korszerűbb, jobb, divatosabb ruhát, autót, házat akar, mint amit addig használt. Ezek szerint nem létezik vagy csak nagyon kevés a teljesen elégedett ember. Faust is mindent meg akar kapni, amit csak tud, és amiről azt hiszi, hogy boldogabbá, elégedettebbé teheti (pénzt, hatalmat, tudást, szerelmet, stb.) és mindezért sok mindenre képes, akár még az ördöggel is szerződést köt...

...Igazából nem értem, hogy az embernek miért is vannak céljai. Végül is minden ember láthatja, hogy bármit csinál, bármit tesz annak érdekében, hogy boldog legyen, hosszútávon úgysem sikerülhet neki. Talán ezért nem értem azt sem, hogy ez a modern civilizáció miért közösi ki azokat az embereket, akik egyik napról a másikra élnek, és csak azzal törődnek, hogy éppen abban a percben nekik jó legyen, és nem azzal foglalkoznak, hogy holnap vagy holnapután mi lesz...

Az emberek megszületnek, majd meghalnak. Senki nem tudja megmagyarázni, miért is van ez így. Ebbe a természeti folyamatba még eddig nem tudott beleszólni az ember. Mikor megszületik egy gyerek, még nem tudja, mi is az élete értelme. Ő egy pici pont a világmindenségben. Lehet, hogy előre meg van írva a sorsa. Lehet, hogy egy külső erő irányítja az emberiséget, és szabja meg az emberek sorsát, az emberek életének értelmét...

Számomra a boldogságot nagy részben a szabadság jelenti. Igazán szabadnak csak a természetben érzem magam. Ha gyönyörű hegyeket és erdőket látok, rám tör a szabadságérzet; sehol egy ember, aki akadályozhatna cselekedeteimben. Ha az ember akárhol van, ahol már megjelent a civilizáció (pl. utcán, iskolában, lakótelepi lakásban, stb.), mindig vonatkoznak rá bizonyos rendszabályok. Ezek a helyeken más emberek elvárásai korlátozzák az egyéntetteit. Tehát csak a természetben lehet valaki igazából szabad. Ott nem parancsolgat senki... Boldoggá tesznek a kötelező jellegű tevékenységekben elért sikerek is (munka, tanulás). Szabad időmben gyakran vállalom munkát, hiszen az ebből nyert pénz is bizonyos mértékben hozzásegít a szabadsághoz. Minél több a pénzem, annál több lehetőségem van azt csinálni, amit akarok. Ma már semmi sincs ingyen. És nem kell kérem pénzt senkitől. Kérni nem jó érzés...

...azt hiszem, az élet értelme végül is az állandó boldogságkeresésben ragadható meg. Vágyaink önmagunkban való megélése adhatja a legtöbb apró, pillanatnyi boldogságérzetet, mely bármiben megnyilvánulhat, azonban egyként sohasem fogható meg.

A HANGYA MEG A KOVÁCSOLT SZERENCSE

Mottó: "...az ember, igazában, valami egészen reménytelen dolog."
Szomoró Dezső

Egy icipici hangya küzd egy hatalmas falevéllal. Szemlélem heroikus küzdelmét a számára óriási növényi testrésszel, s megfogalmazódik bennem egy kérdés: miért teszi? Önmaga számára hosszú ideig elég lenne még a levél töredéke is, viszont van valami, ami hangyafeletti erőt szabadít fel piciny testében, s tudatosítja az elhatározást, miszerint ezen falevélnak bármi áron (BÁRMI ÁRON!) el kell jutnia a hangyabolyig, hogy ott felhasználhassák a nem dolgozó herék vagy a lárvák, netán a királynő táplálására.

Hangyánk élete rövid, ereje kevés, s szándékai eltörpülnek a világmindenséghez képest, de van valami, ami ritka az univerzumban, s bármily csekély, figyelmet érdemel: maga az elhatározás ténye. Meglehet, e csöpp kis ízeltlábú genetikai kód alapján cselekszik, de mi van az összetettebb gondolkodású, önálló döntéseket hozó fajokkal? Például az emlős állatokkal, vagy magával az emberrel? Manapság bizonyított tény, hogy létezik néhány faj, melynek egyedei többé-kevésbé tudatukra ébredtek, mint az emberszabású majom, a kutya vagy akár a gepárd. Tulajdonképpen mi mindannyian egy célt szolgálunk: hogy a DNS molekula a lehető legnagyobb eséllyel indulhasson a fennmaradásért, mondjuk egy Föld típusú bolygón. A DNS addig tökéletesítette túlélés-biztosító készülékét, amíg az képes nem lett önmaga megismerésére. Tehát akár - önszántából! - el is pusztíthatja önmagát. (Arról még vitatkoznak, hogy az ember képes lesz-e valaha teljesen birtokba venni a tudást, amivel önmaga tökéletes ura lehetne, de nem hiszem, hogy valaha eljutunk odáig.)

Az ember - gondolkodása révén - a világ legtúlélőképesebb fajának mutatkozik, s ez megnyilvánul a fiziológiai változásokon kívül a felfogásban megmutatkozó különbségekben is. Egy őserdei vadász nép más célokért fog küzdeni, mint egy (önmagát civilizáltnak nevező) városi ember. Az embernek minél kevesebb ideje van önmagára, annál inkább bonyolódnak céljai. Amíg egy erdőlakó stresszmentes környezetében elmélkedhet, és van ideje s módja megtalálni önmagát, addig a társadalomban élő ember mindig valamilyen kész helyzet elé van állítva, s ha éppen semmi problémája, hát

csinál magának. Amíg az erdőlakó egyszerűen boldog szeretne lenni (és legtöbbször az is), addig városi embertársa eszményképeket hajszol csupán azért, mert így nőtt fel, erre tanították - ez a legragyogóbb példa az emberi alkalmazkodásra.

Az agynak folyamatosan magas ingerküszöbre van szüksége ahhoz, hogy fejlődhessen, hiszen csak az fejlődik, amit használunk (ez is alkalmazkodás). Miután az embert életösztönei arra hajtották, hogy környezetét egyre biztonságosabbá, otthonosabbá és kényelmesebbé alakítsa, elérkezett egy olyan ponthoz, ahol tulajdonképpen kielégítettnek tekinthetőek ezen vágyak. És itt a fordulat! Mert meg kellett volna állnunk a fejlődésben, élvezni a tespedt kényelem unalmas semmittevését, s nemsokára a teremtés koronája kihalt volna briliáns megalkotójával, a DNS-sel egyetemben.

De ekkor történt meg az, ami túlmutat a logikus biokémiai fejlődésen: az ember szinte észrevétlenül, szinte akaratlanul eljutott oda, hogy bonyolítsa saját életét, s így még tovább fejlődhessen.

Bár alaptézis, hogy az emberi vágyak korlátlanok, mégis kellett lennie egy határnak, ahol a józan ész közbeszól, ahol már a kényelemteremtésbe fektetett energia és a velejáró veszteség (például a nyersanyag- és energiahordozó-hiány, a környezetszennyezés, stb.) nagyobb, mint az így nyert előnyök. De mi nem álltunk meg, hanem rendíthetetlenül dolgozunk, szaporodunk, küzdünk...

És most méltán jöhet a kérdés: mi a jobb? Erdő- vagy városlakónak lenni? (A kérdés kissé bugyuta, de legalább hüen tükrözi a valóságot.) A civilizáció mindenféle értelem egy fejlődési foka, vagy csupán velejáró rossz, amit le kell nyelni?

A válasz: nem. Semmi sincs ok nélkül. Voltaképpen teljesen mindegy, hogy az ember hova születik, minden adottsága és képessége megvan az alkalmazkodáshoz, s csak önmagán múlik, milyen magasra képes fölkiüzdenie önmagát, milyen célokért küzd, hogy egyáltalán miféle ember lesz belőle: gengszter vagy pap, mérnök vagy utcaseprő. Minden rajtunk múlik.

Igen, mi kovácsoljuk saját szerencsénket.

Szmöre -W

A galambok karneválja

- John F. Nosferatu "Tanulságos állatmesék" c. gyűjteményéből -

Történt egyszer, nem is olyan régen - bár ha jobban meggondolom, már elég régen történt, ez persze csak viszonyítás kérdése, mármint hogy ugye mihez képest régen? Az is lehet, hogy a jelenhez képest régen, de az azért nem jó, mert ha valaki visszautazik az időben, és akkor olvassa ezt, akkor félre lesz informálva, hiszen akkor még csak nemrég történt az egész, lényeg az, hogy tételezzünk fel egy pontot az idő csíkján, ahol ez az esemény történik, és ezt fiktíve fogadjuk el megfelelőnek mintegy elengedhetetlen kompromisszumként -, szóval egyszer Galambországban a galambok elhatározták, hogy karnevált rendeznek. Nagyon örültek ennek az ötletnek, mivel köztudomású, hogy a galambok nagyon szeretnek bulizni. Azonban Egérorszámban megneszelték a tervet. Mindenki tudja, hogy Egérország ősi ellensége Galambországnak. (Vegyük például a keresztesháborúkat vagy akár a mohácsi vészt.) Egérország királya (Nyúl Géza) elhatározta, hogy meggátolja a gonosz galambokat abban, hogy karnevált rendezzenek. Egérkirály így szólt alattvalóihoz:

- Híveim! Egerek! Nem hagyhatjuk, hogy az aljas galambok tovább folytassák kisedő játékaikat! Keressetek nekem egy lovat, és ellipom a nyomorultakat!

E szavakat nagy éljenzéssel fogadta az egérnép. Eközben a galambok - minderről mit sem sejtve - készülődtek a karneválra. Annyi mézet gyűjtöttek össze, hogy egy egész hegy tele lett vele. A végén elégedetten szemlélték. "Igen, ennyi méz elég lesz a karneválra" - mondogatták, azzal lefeküdtek aludni.

Ezalatt az Egérkirály trónusában ülve várta a lovat. Mikor meghozták neki, elégedetten konstataulta, hogy egerei ismét hűségesen teljesítették kérését. A ló búsan nézett ki hatalmas, pompás fejéből, és megkérdezte a Királyt:

- Mit kívánsz, hatalmas Egérkirály?

- Hát én csak azt - válaszolta a Király -, hogy menj el a galambok országába, és add meg az összes mézüket, hogy ne tudják megtartani a karneváljukat!

- Ahogy parancsolod - válaszolt a ló, és felvágatott Galambországba.

(Itt jegyezném meg, hogy eközben a Béka, az Állatok királya megneszelté, hogy valaki a lovának parancsolgat, ugyanis - azt ugyan ti nem tudjátok, mert nem írtam le, mivel ez egy olyan szála a történetnek, amiről az olvasó nem tud, csak amikor ideér, mármint nem ide, hanem majd onnantól, ahonnan elkezdem mondani, tehát nemsokára, azaz most: - a ló eredetileg a Béka tulajdonában volt, csak a gonosz egerek meglovastották tőle; tehát az Állatok Királya, A Multiverzum Uralkodója, a Mindenség Leghatalmasabb Főhalála megmérgeződött, de aztán lemondott a lováról.)

A ló csak ment, ment a fellegek közt, míg végül elérkezett a hegyhez, amelyben a galambok a mézüket tartották. A ló óvatosan odalopakodott a mézhez, és az

egészet fölszűröcsölte a szájával. Ezalatt szegény, szegény, szerencsétlen, árva, naiv, édes, elesett, ártatlan galambjaink az igazak álmát aludták, és arról álmodtak, hogy milyen jó kis karneváljuk lesz. A ló pedig azzal huss! Elillant...

No, másnap volt nagy riadalom! "Hol a méz, hol a méz?" kérdezték a kis galambocskák. De persze a méz eltűnt. Arra járt a bálna. Meglátta szegény galambokat, és beszédbe elegyedett velük:

- Sziasztok galambok! Miért sírtok? Miért keseregtek? - Ó bálna, nagy a mi bánatunk! Karnevált akartunk rendezni, de valaki ellopta a mézünket!

- Aha, értem - mondta a bálna.

- Ha már itt vagy, gyere beljebb - kedveskedtek neki a galambok -, itt van egy kis plankton! Egyél bátran!

A bálna gyanútlanul bement, azzal a galambok körbefogták, és darabokra tépték. Vidáman, önfeledten fetrengtek a bálna széttépett, még gőzölgő holtestében. A kis galambgyerekek labirintusost játszottak a gigantikus belekben, míg a felnőttek a széttört koponyán üldögéltek, időnként egyet-egyet csippentve az agyból.

Ezalatt az egerek mind kihaltak, mert megjött a kutya! No, volt nagy sikongatás! Azonban a gonosz kutya is alaposan pórul járt, mert annyi egeret zabált fel, hogy a végén mozdulni sem bírt, és belefulladt a sok vérbe, amit kicsurgatott az egerekből - hiszen köztudott, hogy a kutyák szárazon szeretik az egereket. Úgy kell neki, gonosz fattya! Megérdemelte a vesztét!

A medve is ment, mendegélt, de ő nem találkozott senkivel, de félszemmél a koporsóban volt már, olyan öreg volt, a szeméit vasvillákkal kellett kinyomni, nehogy lásson.

A nap végén a ló hasmenéssel ült a vécén, miközben arra gondolt, hogy ez a mai nap megint úgy telt el, hogy az ég világon semmi nem történt, úgyhogy amikor a nyuszika arra járt, gyorsan letaposta. Letörölgette a véres szőröcsomókat a patájáról, azzal lekapcsolta a villanyt, hátradőlt, magára húzta a jó meleg dunyhát, és elszenderedett. Most már ti is aludjatok, gyerekek, jó éjszakát, szép álmokat, különben amíg alszusztok, legalább nem ordibáljátok ki a gennyet a pofátokból, és nem tömítetek azt a vizenyős fejeteket, hogy aztán kiszarjátok az egészet, nem vizeltek és hánytok tele mindent, ami csak szép és jó az életben!

(A történetnek vége, a végigolvasás után még egy-két óráig halk fröccsenéseket - epefolyadék - és reccsenéseket - tüdőt átszakító kézfejcsontszilánkok - képzeljünk a fülünkbe, hogy a mese hangulata teljes legyen, és a történet érteimet nyerjen.)

Balogh Zoltán versei

Túl nagy erővel játszol
Nem való ez neked
Megütöd a bokád egyszer
Vagy fölragad az ered

Tanuld meg a leckét
& válassz ellenfelet
A saját súlycsoportodból
& ne élj a föld felett

De jól vigvázz magadra
Veszélyes is lehet
Ha elvéted a célod
Hát kiöntják a beled!

Eljöttél, mert akartál
Itt hagytál, megaláztál
Aztán bünhődöttél, elesztél
Visszajönnél, elkésettél

Felejts el, s ébredj fel
Te akartad, fogadj el.
Engem már nem érdekel!

TÉLAPÓ ~~nincs~~ ~~sehol~~

Este van. Háromnegyed tizenkettő múlt, még néhány percig Miklós napja van. Azt tartják, ilyenkor jár a Mikulás kiscipőről kiscipőre.

Alszik már az egész ház, az öcsém is. Egyedül vagyok ébren, és várok. Várom a Télapót. Azt a nagyszakállút, aki rénszarvas vontatta szánján járja az eget, és aki ha kiscipőt lát az ablakban, megáll, hogy feneketlen puttonyából valami ajándékot tegyen bele. Tudom, még tegnap ki kellett volna tennem az ablakba az én cipőmet is, hogy ma reggel ott várjon benne egy takaros csomag. De tegnap a Télapónak biztosan sok dolga volt, és nem akartam az én cipőmmel is fárasztani. Én már nagyobb vagyok, tudok várni.

Csak én vagyok ébren. Ülök az asztalnál, kezemben egy bögre forró tea, belekortyolok, finom. Meleg még, inkább várok vele. Nézem a bögrét, ahogy gőzölög, jó emlékek jutnak róla eszembe. A 19. születésnapomra kaptam a legjobb barátomtól. (A legjobb barátomnak egyébként van egy hároméves öccse. Ő már biztos betermelte a télapócsokit.)

Ülök és várok. Egy dalt dúdolok. Télapó itt van, hó a subája, jég a cipője... Hogy van tovább?

Mindegy. Amikor vártuk a Télapót, mindig ezt a dalt kellett énekelni.

Éjfél elmúlt. Még mindig várok. Úgy csinállok, mintha tudnám, hogy a Mikulás bármelyik pillanatban bekopoghat, és megkérdezheti, hogy jó voltam-e. Én pedig megszeppelve, félve válaszolnám neki, hogy igen. Ettől persze rögtön büntudatom lenne, mert tegnap se porszívóztam, de hát még mindig jobb ezt mondani ennek a piros embernek, mint eltérni az őt kísérő krampuszoktól a virgácsolást.

A fene a dolgát, késik a Mikulás.

Az évek során sok Télapóval találkoztam. Nekem az tetszett a legjobban, amelyiknek kvarcórája volt, és nagyon hasonlított apám munkatársára...

Ahogy teltek-múltak az évek, én is egyre komolyabb szerepekhez jutottam a télapórituáléban. Voltam krampusz és Mikulás is. Angyalnak nem voltam elég angyali. Sokéves tapasztalatom, hogy azért a legjobb mégis rogyadozó térdű anyámasszonykatonájának lenni, aki majd' elsüllyed bűneinek felsorolása közben. Mert bármilyen súlyos bűnöket is olvasnak az ember fejére, ha már ott van az a szerencsétlen Télapó, biztos, hogy megajándékoz minket valami nyálksággal.

Nekünk volt olyan "gazdag" évünk, amikor három Télapó is jött. Ilyenkor testvéremmel minden alkalommal kellően illedelmesen meghallgattuk a fejmosást, majd következett az est fénypontja, a veszekedéssel egybekötött cse-

rebere. Lefekvésig azzal töltöttük az időnkét, hogy vagy csépeztük egymást, vagy a különböző árfolyamok alapján cserélgettük a csokikat, cukrokat, rágókat, nyalókákat. (Miért van az, hogy minden télapó-csomagban van étcsokimikuiás?) Csak egy baj volt, ugyanazokat az édességeket szerettük nagyjából. De rendszerint másnapra a legrosszabb cserealap is elfogyott.

Ma, ahogy jártam a várost, eszembe jutott, hogy biztosan örülne a testvérem egy csokimikulásnak. (Mondtam már, hogy én is voltam Télapó?!) A jó hagyományokhoz híven tejcsokimikulást kerestem, de nem találtam. Elfogyott. Még egy étcsokimikulást sem leltem.

Várom a Mikulást. Már negyed kettő is elmúlt. A teám is lanyha már. Az öcsém most fordult a másik oldalára. A Télapó még nem került elő. Hol marad? Mikor jön már? Akkor most hiába tisztítottam ki a bakancsomat?! Legalább egy rohadt virgácsot beletehetne! Én még soha, de soha nem kaptam virgácsot. Nem azért, mert nem voltam én is olyan rossz, mint egy átlag gyerek. Csak mert anyám úgy gondolta, hogy minek, és kihagyta a csomagból a virgácsot. Azt hiszem, ez így volt rendjén.

Most se Mokulás, se csomag, se virgács. Most nincs semmi. Ez így keserű. Lehet, hogy lejárt a Télapók kora?

Féi kettő. A Télapó nincs sehol...

Nagy Ákos - Zártosztály

Kedves ZártOsztyalosok!

Sokat gondolkodtam az utóbbi napokban-hetekben azon, hogyan búcsúzzak el Tőletek az 1994-es év végén. (Az osztálykarácsony igen nehezen szerveződik, bizonytalan, hogy milyen lesz, lesz-e egyáltalán; a - gyakran terméketlen - osztályidők alatt nem tudunk egyezségekre kötni, hogyan ünnepeljünk együtt. Kiderült a csütörtök délutánokon, hogy nem megy mindenkinek, hogy - nyíltan vagy titokban - örömet szerezzon a másikkal.)

Végül arra jutottam magammal, hogy nem elégedetlenkedek és nem nevelek az ünnep előestéjén, inkább a jókívánásokra összpontosítok, és a nyilvánosságot választom az intimitáshoz. (A nyugatos kávéházi írók és Marosvári Péter játékát követve)

kívánom, hogy Szenteste minden családhoz **KUKUCSkáljon** be az angyal! Vigyen szép fenyőfát és természetesen sok-sok ajándékot innen-onnan: áruházból, az **eCSERi** piacról... Mindenkinek jusson az örömeiből: aki a tudományokat szomjúhozza (teszem azt, a **GYARMATI** politika iránt érdeklődik), kapjon tudós könyveket; aki a meséket szereti, találja meg a karácsonyfa alatt Piroska és a **FARKAS** történetét, vagy esetleg **HófehérKE ÉBEN**fekete hajú hasonmását. Akinek **HARIS**nya-gondjai vannak, még most üzenjen a Mosonmagyaróvári **Kötöttárugyárnak**, mert bár ott nem dolgoznak lassan, néha mégis hibát követnek el, és olyankor átkötést **RÓ MEÓ**suk a zoknikészítők nyakába - megnehezítve ezzel a határidő betartását.

Akinek fontos, hogy kedvenc állata is részesüljön földi örömeiben, várhatja ennek beteljesülését: a **kanári TALán** egy új kalitkára vágyik leginkább?

Lehet, hogy titkot árulok el, de elmondom Nektek, hogy a **Reszelő ANDRÁSpoly** nevű vegyesvállalat is "belopja" termékeit a **JP-s** családok ajándékai közé. A cég mesteremberei a világ minden tájáról érkeztek - van köztük **Úri (utcai) SZABÓ**, tiszai **VÍZibalett-edző**, **TIHANYI** visszhangmérnök, **VÁCZI** püspökfalatozó gebines, orosz sakk**NAGY**mester -, és az élet szinte minden területén tudnak hatni, meglepetést okozni. Remélem, valamelyikükkel személyesen is megismerkedtek majd.

A nagy találkozásról jut eszembe: Isten óvjon attól, hogy magányos, si**VÁR KONYI**akozással teljen bárkinek is a Szentestéje; vagy ahogy a **vakSI MON**daná: Jobb nem látni valamit, mint látni a semmit.

A végéhez közeledik ez a levél. Am a befejezés előtt szeretném még megköszönni mindazok fárad**DALMA**it, akik tettek valamit a közelgő ünnep szépségért.

Mielőtt végleg abba hagyom, engedjétek meg egy kérdést: mentek még valahová **MA? NU?**

A **BARáti** búcsú szavaival zárom soraimat:

Boldog Karácsonyt és jó pihenést kívánok (a fentnevezetteknek)!

Jakab Judit - ZártOsztyály

U.i.: **TIJBOR**ús képű, Zártosztályonkízüliek! A jókívánások Nektek is szólnak ám!

A jánló oldal

Könyvajánló

A könyv címe: **Nem viccelek** (1974)

Aki szereti Romhányi verseit, az az övét is. Tulajdonképpen ugyanazt írta volna, mint Romhányi, de mikor rászánta magát, kiderült, hogy már elírták előle. Így lett belőle "csak" egy névtelen **Szilágyi György**. Írt olyat, amit kifejezetten csak utálni tudok, de egy csomó jót is alkotott (vagy alkot. Lehet hogy még él). Akinek ezek után fogalma sincs, hogy miről szól a könyv, azt érdekelje. Azért könyvajánlat ez itt.

**Egy végelgyengülésben szenvedő
öreg hangya búcsúlevele
mindig is szeretett öccséhez,
aki egy távoli bolyban tengeti életét.**
In memoriam George Szilágyi (ha meghalt)

Drága öcsém!

Kopír papírra írok neked tova, hova már nincs erőm elutazni, mert levert és fáradt vagyok.

Magam után csak tárgyakat hagyok. Az egész boly dolgozik körültem, fölöttem, alattam. Ételemet eladtam, már úgysem tudok enni meg végére menni.

Végemet járom!

Végtagjaim, mind a három végtagpárom olyanok, mint hat korhadt faág. Beleimet a féreg rágja, gyomrom, mint egy mágiya ég, s rég tudom, itt a vég! Jön a halál, itt talál, s elvisz. Hagyatékom elviheted, s elhiheted, sokat érnek;

érmeik is vannak közöttük. Hat kezem, úgy rendelkezem, spirituszba kerüljön, ki, ne hűljön.

A pap már vár rám. Ez persze csak egy ál-pap, azzal áztat,

hogy jó lesz neked a túlvilágon, s apai ágom már

epekedve vár. Neked adom padom, székem (pucold le szépen!),

gyöngysorom, s végsősoron rád hagyhatom testem. Ez az utolsó estem.

Isten legyen veled, egyem a beled!

Szirmai Márton - KáOsz

FILMAJÁNLAT(?)

VÉDELEM

Hétfőn este a barátnómmal megnéztük a **Több, mint testőr**. A buszon zötykölődve arról beszélgettünk, hogy ez a Kevin Costner milyen ügyes férfi. A beszélgetésünk végén megállapítottam, hogy barátnóm teljesen bele van zúgva Costnerbe. A film hatásaképpen elhatároztuk, hogy nekünk is kell egy testbe bújó védelem (aki persze legalább olyan helyes, mint a mi színészünk).

Mikor hazamentem, ecseteltem anyunak teremet, és figyelmeztettem, hogy ha valamilyen nap beállítok egy testőrrel, ne lepődjön meg, elvégre nekem is jár egy kis biztonság. Anyu először furcsa színt öltött, mint az Etna, mikor kitörni készül, végül csak annyit mondott: Kislányom, ezt majd megbeszéljük.

Másnap a suliban barátnómmal röplapokat osztogattunk, miszerint ingyen dolgozó testőröket felvesszünk. Elég furcsán néztek ránk, de hát mit várhat az ember manapság?

Végül egy százdioptriás, szeplős gyerek, aki három fejjel volt alacsonyabb, mint mi, azt mondta, hogy ő lesz a mi testőrünk. Először nevetni akartam, végül azt válaszoltam, hogy rendben. Barátnóm enyhén hülyének nézett, de én azt mondtam neki, hogy majd kikalapáljuk a gyereket.

Alapos kiképzés után Mihályka, a fantasztikus testőrünk kísért haza minket. A lépcsőházunkig nem történt semmi, amikor azonban megdöglötlenül kinyitottam a lépcsőház ajtaját, egy macska rohant ki és át sikítózva-fújtatva Mihályka lábán el a pincéig. Mihálykát a történetek úgy megrémisztették, hogy elrohant, azóta se láttuk színét se.

Ebből arra következtetésre jutottunk, hogy Kevin Costner az egyetlen és a legjobb testőr.

Keresztesi Zsuzsanna - HadOsztyály

Szociofotó

A Szent-Györgyi Albert Egészségügyi Szakközépiskola fotópályázatot hirdet 14-20 év közötti fiatalok számára.

A beküldendő fotók vagy képsorozatok a társadalomban élő ember szociális helyzetét, kapcsolatait, hétköznapi vagy ünnepi pillanatait, életmódját ábrázolják.

A fekete-fehér vagy színes fotók mérete: egyedi képek esetén maximum 40x50 cm, az 5-6 darabból álló sorozat egyenkénti képmérete maximum 18x24 cm lehet.

A rendezők hat pályadíjat kívánnak kiadni, a legjobb alkotásokból pedig kiállítást rendeznek.

Beküldési határidő 1995. január 5.

Cím: Szent-Györgyi Albert Egészségügyi Szakközépiskola, 6000 Kecskemét, Nyíri út 73.

A kiállítás megnyitása és a díjátadás tervezett időpontja 1995. március 15.

PÁLYÁZATOK

94/11/29. Országos középiskolai tanulmánypályázat

Az Ady Endre Gimnázium országos középiskolai tanulmánypályázatot hirdet Ady Endre életművének vizsgálatára.

A pályázat célja, hogy lehetőséget adjon Ady művészetének árnyalt megközelítéséhez, világszemléletének elmélyült tanulmányozásához, szerepének és jelentőségének meg-megújuló értelmezéséhez és hatásának vizsgálatához a XX. századi magyar irodalomban.

A pályázaton 14-18 éves középiskolai tanulók vehetnek részt munkáikkal.

Pályázati témák:

1. Ady minden titkai A Minden-titkok versei című kötet alapján.
2. A novellairó Ady. Realitásérzék és tragikus szemlélet szerepe Ady novelláiban.
3. Ady publicisztikájának jelentősége A magyar Pimodántól a duk-duk afférig.
4. Ady hatások a XX. századi magyar költészetben. (Egy vagy több költő életművének vizsgálata.)

Formai követelmények:

egy gépelt példányban, kettős sorközzel, minimum 10, maximum 20 oldal terjedelemben, tartalom- és irodalomjegyzékkel, ill. jegyzetekkel ellátva, jelígesen kell benyújtani az Ady Endre Gimnázium címére (1139 Budapest, Röpentyű u. 62.), Diószegi Endre tanár nevére. Kérjük zárt borítékban mellékelni a pályázó nevét, osztályát, iskolájának nevét és címét valamint magyartanára nevét. A pályaművek hitelességét iskolai pecsét és a szaktanár aláírása igazolja.

Beérkezési határidő: 1995. március 1.

A pályázat győztesei és helyezettei értékes jutalomban részesülnek.

A díjakat az Ady-Nap rendezvénysorozat alkalmával ünnepélyes keretek között 1995 március utolsó hetében osztjuk ki.

Irodalmi pályázat középiskolásoknak

A Németh László Társaság országos középiskolai irodalmi tanulmányi pályázatot hirdet.

A pályázat célja, hogy elősegítse a modern magyar irodalomban (és Németh László életművében) rejlő szellemi értékek beépítését az ifjúság erkölcsi tudatába, hozzájáruljon a középiskolai tanulók irodalmi műveltségének bővítéséhez, s lehetővé tegye a korosztály legjobbjai számára a tapasztalagyűjtést a kutató és elemző munka folyamatában és módszereiben, értekező prózai művek készítésében.

A pályázat meghirdetésére kétféleképpen, harmadik alkalommal most, 1994-ben kerül sor a 14-18 éves középiskolai tanulók számára.

Pályafeltételek:

1/a személyiségrajz Németh László *Homályból homályba* című önéletrajzának első kötete alapján.

1/b Németh László *Gandhi halála* című drámája,

2/a Mórincz Zsigmond *A boldog ember* című regényének elemzése,

2/b Szabó Lőrinc *Tücsökzenéjének* elemzése.

3/a *Kedvenc XX. századi magyar költőm,*

3/b *Kedvenc XX. századi magyar íróm egy regénye.*

A pályázat formai követelményei: két gépelt példányban, kettős sorközzel, minimum tíz, maximum huszonöt oldal terjedelemben, tartalom- és irodalomjegyzékkel, illetve jegyzetapparátussal ellátva, jelígesen kell benyújtani a Németh László Gimnázium címére (1558 Budapest 139., Pf.29.) Lami Pál tanár nevére 1995. január 20-ig. Zárt borítékban kérjük mellékelni a szerző nevét, osztályát, lakcímét, magyartanára nevét, a pályázó iskoláját az azonosítólappra nyomott iskolai bélyegző adja meg. Kérjük, hogy a szaktanár a tanuló önálló munkáját aláírásával ugyanitt igazolja.

A pályázat győztesei és helyezettei pénzjutalomban részesülnek. A díjakat ünnepélyes keretek közt 1995. áprilisban osztjuk ki. Az eseményről és az eredményről a sajtót és az érdekelteket iskolákat időben értesítjük.

Németh László Társaság

Szivattyú ●

Búvárszivattyúk, előregyártott átemelők rendkívül széles választékban. Önfelszívó és kútszivattyúk, komplett házi vízellátó berendezések, GRUNDFOS és WILO fűtés-keringtető szivattyúk. SZIVATTYÚK SZÉLES SKÁLÁJA MINDEN CÉLRA! ABS SZIVATTYÚCENTRUM 1107 Bp., Mázsza u. 6. Tel.: 267-1647, fax: 267-1607

A tartalomból

Az IT beszámolója.....	2
A dohányzásról.....	4
Kocsis Péter bootolna.....	4
Puskás Aurél értékel.....	5
Toplista.....	6
YE.....	7
Wiwi és Nagy Ákos háta borsószik.....	8
Sport.....	14
Egy klárás levél.....	15
Gyurcsák Pepe áhitata.....	16
Berzsenyi és Csokonai utánérzések.....	18
Társasjátékok.....	21
Boldog pillanatok.....	24
Szmöre és a hangya.....	26
F. galambjai.....	27
Balogh Zoltán versei.....	28
Télapó.....	28
Boldog Karácsonyt.....	29
Szirmai M. és Keresztesi Zs. ajánl.....	30
Pályázatok.....	31

A POLIGRÁF
A SENKO KFT. TÁMOGATÁSÁVAL
JELENIK MEG.

A POLIGRÁF szerkesztőségének címe:
Északi szélesség 47 fok 28 perc,
Keleti hosszúság 19 fok 05 perc.

POLIGRÁF

- A Közgazdasági Politechnikum lapja -
- Felelős és tördelő szerkesztő: **Jakab Judit** -
- Felelős kiadó: **Horn Gábor** -
- Megjelenik a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében -
- (Budapest, 1096 Vendel utca 3/b)
- 370 példányban -